

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

JEAN VOUSSAC

CĂPITANUL URAGAN

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

JEAN VOUSSAC

CĂPITANUL URAGAN

Traducere de
OCT. CHIRIAC

Cuprins

CAPITOLUL 1. KETCH-UL „CHARLIE”..............................3
CAPITOLUL 2. PREA TÂRZIU..11
CAPITOLUL 3. MOARTEA LUI PIERRE GARNIER..............19
CAPITOLUL 4. REVERENDUL BROWN............................27
CAPITOLUL 5. ÎN GURA LUPULUI...................................34
CAPITOLUL 6. INSULA LEPROŞILOR...............................41
CAPITOLUL 7. ECHIPAJUL ÎNTR-AJUTOR.........................48
CAPITOLUL 5. ÎNTOARCEREA LA JOYALTY-HARBOUR.....55
CAPITOLUL 9. LA PÂNDĂ!...63

CAPITOLUL 1.
KETCH-UL „CHARLIE”

Nemişcat la cârma lui, Englezul Fred Morgan, mai cunoscut de mulţi sub numele de „Căpitanul Uragan”, îşi pilota cu îndemânare pe „*Charlie*” făcându-l s-alunece ca o zvârlugă printre liniile de recife şi de madrepore, ce-şi scoteau câteodată colţii stâncoşi peste faţa apelor.

Înalt, spătos, voinic, cu privirea luminoasă, Fred, măcar că nu împlinise decât douăzeci şi cinci de ani, cunoştea de multă vreme ca-n palmă, arhipelagul mării de Coral în largul căreia vasul lui cu pânze făcea adesea curse. Cu nişte *espadrille*[1] în picioare, purtând pe el un simplu pantalon de pânză şi un jerseu cu dungi albe şi roşii, sfâşiat pe-alocuri, pilotul studia cu agerime şi stăruinţă liniile vinete sau verzi mohorâte ale ţărmurilor din apropiere.

Un vânt uşor îi flutura spre fruntea înaltă buclele dezordonate ale părului său lung blond, descoperind doi enormi cercei de aur masiv, în formă de vergi, ce-i aruncau reflexe jucăuşe pe obrajii bronzaţi.

— Atenţie!… Strângeţi pânzele!…

Nokoro şi Syyama, Malaezul şi Japonezul, cei doi mateloţi care formau tot echipajul lui *Charlie,* se grăbiră să execute ordinele căpitanului lor; una după alta pânzele catargului mare şi ale artimonului se adunară, trase viguros de cei doi bărbaţi, arcuiţi de încordare, apoi cântecul motorului răsună, dominând plescăitul regulat al

[1] Pantofi de pânză cu pingeaua de rogoz.

talazurilor ce izbeau neîncetat cheresteaua vasului.

Charlie plecase din Port-Vila, din ajun. Era un vas cu pânze transformat în *Ketch,* măsurând vreo 15 metri în lungime la linia de plutire şi vreo cinci în lărgime.

Curăţel la-nfăţişare, deşi vopseaua părea oarecum ieşită din pricina atacurilor soarelui violent al Pacificului, „*Charlie*” nu poseda nici gheretă pe dunetă nici cala dedesubt, puntea n-avea alte deschizături decât acelea ale celor două scări, plus un simplu panou în faţă; cabina principală, destul de cochet aranjată, măsura cam trei metri înălţime deasupra nivelului punţii, care adăpostea cârma. *Cockpit-ul* era prevăzut cu 6 pompă automată, foarte preţioasă în caz de furtună. Un tangaj uşor legăna vasul; nepăsător, căpitanul Uragan simţea trecându-i pe obraz aspra mângâiere a brizei călduţe; tot continuând a dirija pe *Charlie,* privea apa uimitor de limpede care lăsa să se străvadă peste tot fundul mării, cu miraculoasa lui vegetaţie de alge şi de mărgeanuri şi nenumăratele lui legiuni de peşti enormi sau micuţi, speriaţi de duduitul motorului…

Din când în când, privirile pătrunzătoare ale lui Fred Morgan surprindeau câte o brazdă pe suprafaţa apelor, o formă lunguiaţă răsărea pe câteva clipe din unde, aproape de tot de vas… Atunci razele soarelui licăreau pe spatele alb al unui rechin.

De multă vreme, în cursul depărtatelor lui croaziere în mările Pacificului, Căpitanul Uragan se obişnuise de a se vedea escortat de fioroşii rechini pânditori de pradă, aşa că nu le mai prea da atenţie.

Pentru moment el căuta un golf, un liman unde să poată găsi un refugiu pentru noapte.

Spre tribord, malul marii insule Espiritu-Santo se prelungea pe o lungime de cel puţin de un kilometru; povârnişele ei împădurite sau năpădite de o vegetaţie încâlcită se oglindeau în marea uşor încreţită.

— *La Cucarracha*!… *La Cucarracha!…*

Fred Morgan se smulse subit din contemplaţia lui: căci,

îndărătul lui, dintr-o cabină, ţâşni o pasare care, cu furioase fâlfâiri din aripi, veni să se cocoţeze pe umărul stâng al căpitanului.

Era un papagal cu pene albastre azurii, cumpărat pe vremuri într-o speluncă de mateloţi la Valparaiso.

De luni de zile navigau împreună... *Charleston* — acesta era numele bipedului înaripat — era foarte palavragiu din fire dar nu cunoştea în total decât aceste două vorbe, începutul unei cântec de un renume mondial, pe care-l repeta năbădăios, fie că dorea să-şi arate veselia fie că, dimpotrivă, voia să-şi ţipe mânia sau spaima...

Pentru moment, prietenul Charleston părea nespus de satisfăcut stând mândru cu ghearele înfipte în jerseul Căpitanului, care purta destule sfâşieturi pe locul acela, şi netezindu-şi cu pliscul coroiat penajul care lua reflexe minunate sub prielnica mângâiere de raze a astrului zilei...

Mâna stângă a căpitanului părăsi câteva clipe cârma, răscoli prin buzunarul pantalonului de pânză şi ieşi iar la iveală ţinând Intre degetul arătător şi cel gros o migdală pe care Charleston o înhăţă înghiţind-o numai decât. După care, gâtlejul lui râcâit şi sforăitor turbură iar liniştea înconjurătoare:

— *La Cucarracha!...* La *Cucarraha!...*

Fred dărui cu o nouă mângâiere pe gălăgiosul 6ău tovarăş:

— Ei, camarade bătrân, murmură el, suntem mulţumiţi acum, nu? De câteva zile nu mai duci groaza câinilor... Nu ne

prea place totuşi răul de mare, aşa-i? Noi suntem un gentleman şi ne place mai mult grajdul de vaci!...

— *La Cucarracha!... La Cucarracha!...* aprobă pasărea frecându-şi prietenos ciocul de jerseul stăpânului...

Glasul scurt al Japonezului întrerupse foarte curând nostimul dialog al omului cu pasărea:

— Căpitan!… Uite!… Colo!…

Syyama, un omuleţ îndesat şi spătos, cu ochii oblici, în formă de migdale, stă aplecat înainte cu trunchiul trupului gol şi cu picioarele desculţe; cu mâna întinsă Japonezul arăta stăruitor munţii din apropiere.

Fred se grăbi să se-ntoarcă şi să observe atent în direcţia ce i-o arăta Asiaticul:

O uşoară tresărire îl agită muşchii feţii când zări, desprinzându-se din verdele plantelor, vreo şase şapte coloane de fum care se înălţau înspre cer; în acelaşi timp urechea lui. Exersată a surprinde cel mai mic zgomot, desluşi un duduit regulat care domina vag murmurul talazurilor.

— Tobele de război! murmură el cu glas înăbuşit… Domnii Canibali sună adunarea în felul lor… Or fi având vreun măcel în perspectivă sau vreo expediţie de răzbunare sau.. Ne au în vedere cumva chiar pe noi?…

Vreme de câteva minute Englezul scurmă cu ochii regiunea muntoasă de-un aspect sălbatic, care înălţa la dreapta un zid impresionant.

Piscurile înalte ale munţilor se acopereau de nori zdrenţuiţi, care-i făceau să apară ca nişte vulcani în activitate, dar Fred examină mai ales pădurea şi mărăcinişul care tapisa povârnişurile.

Ştia că acolo era regatul misterios al triburilor sălbatece, pe care omul alb nu izbutise încă să le învingă, nici să le civilizeze…

De multe ori naufragiaţii, care fuseseră împinşi de valuri prin meleagurile acestea, nu se mai întorseseră niciodată… Ghioagele şi lănciile băştinaşilor din Neo-Hebride puseseră capăt vieţilor lor şi, cu siguranţă că, nenorocitele victime serviseră ca trufanda la ospeţele şi praznicele canibalilor.

Navigatorii evitau cu grijă de a încrucişa în largul acestor ţări blestemate.

Totuşi, Căpitanul Uragan nu părea impresionat afară din cale de semnalele şi de duduiturile surde pe care le

distingea neîncetat foarte limpede.

— Nu potem ahosta noi! Periculos! îndrăzni să spună japonezul.

— Fii pe pace, Japule, întâmpină vesel Fred, nu mai avem decât câteva mile până la Joyalty Harbour! Există în locul acesta o plantaţiune de colonişti albi indicată pe hartă. Vom găsi cu siguranţă acolo golfuleţul pe care-l dorim; coloniştii sunt fără îndoială destul de puternic înarmaţi ca să frângă orice ofensivă din partea indigenilor!

Aceste declaraţii nu părură a linişti decât pe jumătate pe Nipon şi pe Malaiez, un vlăjgan care aştepta la doi paşi de ei cu pumnii în şold, cu privirile neîncetat aţintite asupra coloanelor de fum care continuau să se ridice spre cer.

Cei doi oameni ştiau prea bine care era însemnătatea unor astfel de semnale, canibalii înteţeau pregătirile lor războinice.

Dintr-o clipă într-alta se puteau pomeni înconjuraţi şi încolţiţi de, o flotilă pe piroge ale indigenilor.

— Hai, puţin curaj, ce dracu! mormăi Fred. Avem pe bord proiectorul şi mitraliera care ne vor îngădui, dacă nu reuşim altfel, să ne descotorosim repede de căpcăunii aceştia. Aţi uitat afacerea din Arhipelagul Torres, luna trecută?... Şi debarcarea noastră din săptămâna trecută la Molhicolo?... Canibalii au şters-o de le scăpărau tălpile, de cum au auzit toca-toca mitralierei noastre. *Hotchkiss-ul* ăsta preţuieşte el singur cât un trib întreg de ticăloşi de-ăştia.

— *La Cucarracha!... La Cucarracha!* ţipă Charleston bătând cu frenezie din aripi.

Syyama şi Nokoro nu răspunseră, totuşi atitudinea şi cuvintele energice ale şefului lor izbutiră să le risipească temerile; doar nu le era lucru necunoscut că Fred, când se-ncinge gluma, ştia să privească primejdia în faţă; până acum de câte ori nu le scăpase viaţa...

— Hello, camarade Jap! Atenţie la manevră! tună

curând cu asprime Englezul. Vrei să dăm în colţii madreporelor şi să luăm apă la galoşi? Uite colo! La şaizeci de metri de noi!

Nipponul şi Malaiezul se grăbiră să-şi reia posturile. *Charlie* execută un viraj uşor şi trecu la câteva zeci de metri doar de zona primejdioasă, pe care valurile o dantelaseră uşor cu spume.

În puţin timp zona periculoasă fu trecută.

După ce orice primejdie fu înlăturată, căpitanul lăsă să-i scape un oftat de satisfacţie apoi, când apăru un rechin în dâra Ketch-ului, însoţindu-l stăruitor pe lângă babord, căpitanul exclamă vesel:

— De astă dată n-o să-ţi slujim de dejun, *my boy!*

Soarele asfinţea încetul cu încetul, vântul se mai potolise, norii grupaţi în jurul munţilor se destrămau aurindu-se şi roşindu-se pe măsură ce soarele scăpata la orizont…

Pe pante, coloanele de fum continuau să se ridice şi, mereu, fără contenire, stăruia duduitul tobelor de război.

Totuşi, de-a lungul liniei nisipoase a malului, care se desena foarte limpede la tribord, Fred Morgan nu zări nicio urmă de barcă trasă pe nisip, numai cârduri de pescăruşi şi de păsări de mare îşi continuau zborul lor graţios deasupra micului Ketch, mai speriate de cântecul motorului decât de tumultul destul de îndepărtat al tobelor de război.

La un moment oarecare, Căpitanul desluşi un sat indigen; colibe, compuse doar din nişte acoperişuri de foi de palmier, frunzare aşezate pe patru stâlpi, se aliniau în număr de vreo douăzeci, totuşi nicăieri nu se zărea umbră de om şi nici vreo urmă de barcă.

Indigenii păreau să-şi fi părăsit deocamdată locuinţele din vecinătatea ţărmului şi să se fi retras în pădure şi pe pantele munţilor…

Acest amănunt nu i se păru Englezului semn bun. De altminteri ştia foarte bine că, ori de câte ori toba îşi duduia stăruitor chemările de război, canibalii se adunau,

triburile risipite se reuneau, ca să dea vreo lovitură.

— Cred că ar trebui să previn urgent pe coloniştii din Joyalty Harbour! îşi spuse tânărul dar fără îndoială că au prins şi ei de veste. Ar trebui să fie cineva surd ca să nu audă zgomotul ăsta!

Ketchul îşi reluă drumul cu viteză regulată de-a lungul ţărmului. În câteva rânduri bancurile de coral constrânseră pe pilot să efectueze un înconjur uşor.

Nemişcaţi la posturile lor, Malaiezul şi Japonezul îşi îndeplineau ca marinari desăvârşiţi slujba manevrând vasul...

De la o vreme Fred încetă de a se mai ocupa de semnalele schimbate între indigeni; Charleston, frecându-şi capul de urechea lui, Căpitanul îi murmură încetişor:

— Ei, papagalule drag, sper că n-o să mai treacă mult până să ne atingem ţinta!... Cercetările zadarnice pe care le-am întreprins până acum, fie la Port-Vila, fie la Port Sanduich, m-au făcut să cred că blestematul de Darton şi-a căutat refugiu în partea aceasta a insulei Espiritu-Santo... Odată debarcat la Joyalty Harbour, făcând o mică anchetă printre colonişti, voi ajunge poate să capăt anumite precizări, care-mi vor îngădui în sfârşit să-l înhaţ pe bandit şi să sfârşesc odată pentru totdeauna această halucinantă goană după un om!... Pot spune că ticălosul ăsta ne-a dat ceva de furcă! Dar am jurat să-l aduc viu sau mort! Şi când Căpitanul Uragan îşi dă cuvântul, chestia devine serioasă... Nu-i aşa, onorabile *gentleman?...*

— *La Cucarracha!... La Cucarracha!* ţipă drept orice răspuns pasărea.

Fred Morgan îşi întrerupse monologul. Pacea serii se lăsa acum peste Marea de Coral. Deodată, ca şi cum ar fi ascultat de un comandant invizibil, tobele tăcură, coloanele de fum se risipiră.

Calmul impresionant care urmă, păru încă şi mai de temut celor trei bărbaţi de pe *Charlie.*

Ghiceau că pluteşte primejdia în aer şi se simţeau

copleşiţi de presimţiri tainice. Se grăbeau să ajungă la Joyalty Harbour înainte ca noaptea să se fi lăsat de-a binelea.

În sfârşit, soarele dispăru repede la orizont, cerul minunat de limpede luă pe rând întreaga gamă a culorilor curcubeului, stelele scânteiară, tot mai numeroase pe firmament. Pe suprafaţa undelor se şi vedeau lunecând largi făşii luminoase. Marea avea să-şi desfăşoare şi de astă dată feeria ei nocturnă.

Dar Fred şi cei doi tovarăşi ai săi cunoşteau demult minunile acestea; privirile lor se aţinteau spre aceleaşi puncte, căutând, înainte de toate, să repereze exact luminile din Joyalty Harbour.

Şi, în curând, Fred Morgan lăsă să-i scape o exclamaţie scurtă. Papagalul, înspăimântat, săltă jos la picioarele cârmei apoi fugi să se refugieze în grabă în cabină.

La o mică distanţă de tribord, chiar în locul în care se afla micul port natural, unde spera Căpitanul Uragan să-şi arunce ancora, o lumină roşiatică apăru, reflectându-se sinistru în unde.

— Blestem! mormăi Englezul. Nu-i lucru de glumă pe acolo. Canibalii au atacat pe albi! Au dat foc la Joyalty Harbour!

CAPITOLUL 2.
PREA TÂRZIU

Charlie, pilotat tot cu mare îndemânare, se apropia tot mai mult de coastă. La lumina pâlpâitoare a incendiului, Fred şi cei doi tovarăşi ai săi îşi putură da seama că clădirile din Joyalty Harbour erau cu adevărat în flăcări, un nor des de fum, gonit de vânt, întuneca suprafaţa mării. Ca o perdea zdrenţuită, fumul ascundea o parte destul de vastă a ţărmului,

Privirile lui Syyama şi Nokoro stăruiră lung şi întrebător asupra căpitanului lor.

Vocea aspră a Englezului le răspunse în dată:

— Nicio şovăială! Acostăm totuşi la Joyalty Harbour! Trebuie, cu orice preţ, să-i ajutăm pe nenorociţii ceia!

Acum, foarte desluşit, se auziră împuşcături dese, întretăiate} ici şi colo, de ţipete cumplite.

Cu fruntea încreţită de grijă, Căpitanul continua să piloteze pe *Charlie* cu o mână de expert.

Zidul des de fum îl constrânse totuşi să navigheze pe dibuite, în câtva rânduri se temu să nu se lovească de bancurile de mărgean care apărau parcă intrările golfuleţului. Din fericire, izbuti, şi de astă dată, să treacă fără vreo stricăciune zona primejdioasă, Ketchul plutea acum la mică distanţă de golf, al cărui mic debarcader de lemn se zărea la lumina incendiului…

— Stop!…

Vocea limpede a Căpitanului Uragan mai domina zgomotul care venea dinspre ţărm.

Cei doi mateloţi se pregătiră cu înfrigurare; curând răsună scrâşnetul lanţurilor de la ancoră, o zguduitură destul de violentă smuci vasul, care apoi se imobiliză şi se balansă încet pe suprafaţa apelor liniştite. Motorul se oprise, Fred Morgan se ocupă numai decât de lăsarea bărcii în mare.

De cum îl vesti Japonezul că totul era gata, Căpitanul comandă:

— Repede! Aduceţi acum mitraliera!… Lada de cartuşe!… N-avem nicio clipă de pierdut dacă dorim să-i mai salvăm pe nenorociţii ceia!

Căpitanul Uragan se încredinţă dacă mai avea cingătoarea lui de arme, solid prinsă în jurul mijlocului. Revolverul mare în tocul lui de piele îi atârna de şoldul drept.

Sărind sprinten parapetul punţii, se lăsă s-alunece în şalupa pe care Malaiezul o ţinea lipită de Ketch cu ajutorul unei căngi, în timp ce Syyama se arătă aducând diferite arme.

În două rânduri Japonezul se înapoie ca să treacă stăpânului, dincolo în şalupă, piesele desfăcute ale mitralierei, apoi lădiţa cu cartuşe; apoi, cu mii de precauţii, cei doi marinari se ocupară cu îmbarcarea preţioasei şi primejdioasei lor încărcături. Izbutiră să facă operaţia asta în mai puţin de cinci minute.

Intre timp, nu departe de acolo, pe ţărm, lupta continua cu turbare. Fără îndoială coloniştii se baricadaseră înăuntrul clădirii principale, conacul, căci Fred nu zări pe nimeni în preajma şoproanelor şi magaziilor, care continuau să ardă la vreo treizeci de metri numai de debarcader…

Fumul gros, care nu înceta să năvălească, continua să-mpiedice foarte mult mişcările Căpitanului Uragan şi ale credincioaselor lui ajutoare; cu toate astea, Englezul binecuvânta atmosfera asta pâcloasă care-i îngăduia, la rândul lui, să acosteze fără a trezi atenţia asaltatorilor; intervenţia sa va deveni desigur astfel mai neaşteptată,

mai fulgerătoare, mai hotărâtoare.

Debarcaderul, construit în lemn, părea părăsit când acostă barca lui. Apucând un stâlp al scării debarcaderului, Fred făcu să se lege cu grijă de ţărm vasul lui.

Aproape de tot de locul acela, o barcă-automobil se legăna lin…

— Sălbaticilor nu le-a dat prin cap să-şi vâre nasul pe-aici, murmură tânărul Căpitan. Totul merge bine! Acum, la drum!

Japonezul, cu uşurinţa lui de pisică, şi ajunsese sus pe platforma debarcaderului, platformă înălţată pe pari; Fred îl urmă numaidecât iar Malaiezul începu a le preda din barcă lada cu muniţii şi piesele mitralierei.

— Înainte! comandă scurt Căpitanul Uragan.

Fiecare se încărcase cu povara lui şi cei trei se năpustiră prin fum alergând în direcţia clădirilor.

Împuşcăturile dintr-acolo se făceau tot mai rare, răcnetele sălbaticilor se înteţeau tot mai mult, din toate părţile.

Canibalii săltau ca diavolii prin fumul roşiatic, un miros înecător sugruma pe Englez şi pe cei doi tovarăşi ai săi dar continuau totuşi să înainteze.

În jurul lor acoperişurile şoproanelor se prăbuşeau în mijlocul unei ploi de scântei. Scânteile acestea zburătoare ameninţau să incendieze şi alte colibe, încă neatinse, ce se aflau în apropiere…

Pământul dogoritor trosnea sub picioarele celor trei oameni şi-i frigea adesea dar toate aceste greutăţi nu izbuteau să le scadă ardoarea. Fred înainta cel dintâi, urmat numai decât de Japonez. Nokoro, care purta lădiţa cu cartuşe, mai grea, închidea şirul.

În scurt timp cei trei tovarăşi trecură peste nişte ruine, apoi peste o barieră pe jumătate arsă. Dogoarea straşnică le tăbăcea obrajii, fumul usturător le umplea ochii de lacrimi, o bârnă căzu la o jumătate de pas în urma Malaiezului, care era cât pe ce să fie strivit şi ars…

Totuşi Fred şi cei doi mateloţi ai lui străbăteau cu o nepăsare dârză primejdiile ce-i ameninţau. Zăreau acum umbre omeneşti care săltau printre ruinele fumegânde: erau asaltatorii care, înarmaţi cu ghioage şi lănci, îşi urmau cu îndărătnicie atacul împotriva conacului principal unde se concentrase, pe cât se părea, rezistenţa supremă.

Căpitanul Uragan putu repede constata că şi conacul, locuinţa colonului, devenea prada flăcărilor, — focul ajunsese la verandă, cu toate astea împuşcăturile continuau din când în când dinăuntru...

Răcnetele de durere ce se ridicau din cetele împresurătorilor dovedeau noilor veniţi că înăuntru, cei asaltaţi încă nu erau nimiciţi, totuşi slaba vigoare a ripostei lor arăta că nu mai erau prea numeroşi.

În câteva? clipe Fred alese un locşor potrivit lângă o fântână.

Absorbiţi cum erau să-şi urmeze asaltul, indigenii nu observaseră sosirea celor trei adversari.

Atunci, în mare grabă, Englezul puse să se monteze mitraliera.

Syyama şi Malaiezul, de mult în curent cu mânuirea acestei arme, izbutiră să aşeze în câteva clipe ţeava pe trepied. Nokoro pregăti benzile, apoi Fred, aşezându-se pe scăunel, puse mitraliera în baterie contra grupelor îndesate de canibali care înconjurau locuinţa colonilor.

Şi, brusc, răpăitul mitralierei domină urletul incendiului şi pârâiturile grinzilor tare trosneau şi se dărâmau sub muşcătura pârjolului.

Peste zece asediatori, care se îmbulzeau urlând cumplit, se năruiră, seceraţi de gloanţe, ca nişte spice coapte sub coasa secerătorului.

Această intervenţie neaşteptată pricinui îndată o panică de nedescris în rândurile asaltatorilor.

Simultan, Căpitanul Uragan văzu pe negri dând înapoi cu răcnete şi ţipete fioroase, noua salvă mai doborî la pământ pe câţiva dintre ai lor, gloanţele provocând mici

nori de praf aproape de tot de indigeni.

Vreo alţi. Şase mai dârzi, mai fanatici, mai plătiră şi ei cu viaţa prea nebuneasca lor imprudenţă, apoi siluetele supravieţuitorilor se estompară şi dispărură prin fum. Neîndrăznind să mai înfrunte maşina ucigătoare a Albilor, inamicul bătu repede în retragere.

Cu faţa înnegrită de fum, Fred îşi opri îndată tirul; urletele şi strigătele războinice ale canibalilor tăcuseră ca prin minune.

Şi, de partea lor, apărătorii conacului încetară focul, totuşi Englezul căută zadarnic să distingă măcar o siluetă de om sus pe verandă.

Profund intrigat, lăsând pe japonez la paza mitralierei, luă cu el pe Malaiez şi se repezi la conac.

Abia ajunseră în prag şi cei doi bărbaţi trebuiră să se retragă repede înapoi.

— 19 —

Flăcările ridicau în drumul lor o barieră impresionantă. Totuşi Fred nu şovăi să se avânte din nou. Dominând zgomotul incendiului, care devora întreaga explozie, dinăuntru se auziră chemări deznădăjduite.

Orbiţi şi sufocaţi de fum, Englezul şi Malaiezul făcură câţiva paşi; în două rânduri se poticniră de trupuri întinse pe jos. Lupta trebuie să fi fost năprasnică în locul acesta, trupuri numeroase acopereau podeaua.

Totuşi noii-sosiţi nu zăboviră la acest grup unde nu mai era nimic de ajutat. La o mică distanţă, sprijinit de perete, văzură un om alb, cu hainele înnegrite de praf, care agita mâna cu disperare.

Era singura fiinţă vie care rezistase, pare-se, în interiorul tragicului refugiu.

Fred se repezi; în câteva salturi îl ajunse pe nenorocit, care începuse să se clatine lăsând să-i scape carabina pe care se silise până atunci s-o păstreze în mâna lui crispată.

Întinzând braţul, căpitanul îi cuprinse mijlocul, apoi făcu

semn Malaiezului care-l ridica şi el pe sub genunchi. În sfârşit, cei doi oameni bătură în retragere cu povara lor vie, pe cât de repede le îngăduia înfricoşătoarea înaintare a incendiului.

Timp de câteva clipe încă, după ce trecuseră pragul şi coborâseră cele câteva trepte de lemn care conducea la verandă, Fred şi ajutorul lui mai alergară, apoi, gâfâind, ne mai putând de istoviţi ce erau, ajunseră cu chiu cu vai la fântână, unde-i aştepta Syyama, chircit lângă mitralieră, gata la orice primejdie.

— Nimic nou? întrebă Fred depunând pe rănit lângă marginea fântânei.

Niponul dădu din cap negativ.

Atunci, fără ca să mai aştepte, Căpitanul se sili să panseze rănile Albului pe care-l scăpase din flăcări. Nokoro îşi muia basmaua în apa care curgea la îndemâna lui şi o întinse Englezului care o luă şi începu să spele cu grijă rana.

Necunoscutul, un om de vreo cincizeci de ani, cu faţa aspră, înconjurată cu un colan de barbă căruntă, fusese atins de o lovitură furioasă de lance în piept. Arma nu rămăsese în rană dar sângele cursese din abundenţă, murdărind cămaşa de flanelă cu carouri albe şi albastre.

Istovit de suferinţe, nenorocitul îşi pierduse cunoştinţa.

— Repede, Nokoro, plosca de *whisky!*

Malaiezul se grăbi să întindă şefului plosca, pe care o purta la cingătoare a lui de piele.

Ridicând uşor capul rănitului, Fred apropie plosca de buzele lui; Nokoro trebui atunci să-i ajute, să descleşteze cu cuţitul lui de vânătoare fălcile contractate ale nefericitului. După sforţări nerodnice, izbutiră în sfârşit să-l facă să înghită câteva sorbituri.

Puţină culoare roşi uşor pometele necunoscutului.

Pe când cei doi tovarăşi se străduiau astfel să smulgă pe nefericit de la moarte, Japonezul continua să stea de pază. Căldura dogoritoare stăruia încă. În juru-le, pârjolul îşi urma opera de distrugere a exploataţiei, care trebuie

să fi fost atât de înfloritoare înainte.

Nicăieri ochii pânditori ai lui Syyama nu zăriseră nici măcar o umbră de vrăjmaş. Indigenii, speriaţi de efectele ucigătoare ale tirului mitralierei, fugiseră cât îi ţinuseră picioarele, părăsind cadavrele tovarăşilor căzuţi în urma intervenţiei energice a celor trei.

Pentru moment Căpitanul, încredinţat că din partea canibalilor va avea oarecare răgaz, se ocupă numai de rănit; în câteva rânduri îi mai dădu de băut. Hemoragia părea că se oprise pentru moment.

Totuşi Englezul căută zadarnic să surprindă cea mai uşoară tresărire pe masca pământie şi mânjită de praf şi de fuma vecinului său necunoscut…

În sfârşit Nokoro, care observa cu atenţie pe nenorocit, scoase o exclamaţie:

— S-a mişcat, Căpitane! S-a mişcat!…

O tresărire uşoară agită, într-adevăr, corpul rănitului. În curând, pleoapele i se întredeschiseră. O rază se filtră între genele arse de incendiu, buzele i se mişcară uşor şi murmură câteva cuvinte pe care Fred nu ie putu desluşi:

— Fii liniştit! declară atunci Căpitanul cu voce blajină, suntem prieteni! Am izgonit pe căpcăuni, n-au să-ţi mai facă niciun rău.

Le-am băgat frica-n oase!

Totuşi declaraţiile acestea nu părură să potolească deznădejdea necunoscutului…

Se ridică uşor, privirile i se aţintiră asupra decorului tragic al exploataţiei pe care flăcările continuau s-o mistuie… Toate acestea îi reaminteau drama rapidă şi sângeroasă al cărei erou fusese!

— Colette! chemă el, în sfârşit, cu glas slab… Colette!…

De astădată căpitanul desluşi numele pe care-l rostea rănitul.

— Colette? Ai spus Colette, stărui el. Cine e Colette?

Timp de câteva clipe, privirile lui Fred se aţintiră stăruitoare asupra feţei contractate a rănitului. Necunoscutul făcea sforţări disperate ca să vorbească,

broboane mari de sudoare îi siroiau de-a lungul obrazului, o expresie de deznădejde nemărginită îi contracta faţa, şi aşa destul de răvăşită de suferinţă.

— Prea târziu!… Aţi sosit… prea târziu!… izbuti el în sfârşit să declare. Demonii mi-au răpit fiica!…

CAPITOLUL 3.
MOARTEA LUI PIERRE GARNIER

Rănitul părea acum cuprins de o mare agitaţie. Voi să se ridice dar slăbiciunea lui era încă aşa de mare încât căzu îndată înapoi, gemând, în braţele căpitanului.

— Liniştiţi-vă, insistă tânărul. Poate că fiica dv. Încă nu e departe. Am să-mi las oamenii cu dv. Iar eu am să plec în căutarea ei şi am speranţa că am s-o găsesc ascunsă undeva.

— Inutili gâfâi nefericitul. I-am văzut cum o duceau... Chiar în momentul acela s-a dezlănţuit atacul lor. Mişeii! Au ştiut să folosească zăpăceala noastră! Nici în vis nu visam că s-ar putea să cunoască aşa de bine locurile.

— Dar nu eraţi singur la Joyalty Harbour? reluă Fred. Aveaţi camarazi, servitori, ajutoare, nu?

Înainte de a răspunde, rănitul îl lăsă să aştepte câteva secunde. Abia mai putea să răsufle.

Mâinile lui crispate strângeau cu putere braţul nervos al căpitanului.

— Servitorii mei... ajutoarele mele... horcăi el în sfârşit. Au fost măcelăriţi cu toţii... Eram singurul supravieţuitor când aţi intervenit dv...

Făcu o pauză de câteva clipe, apoi continuă:

— Acum, nu-mi mai fac nicio iluzie. Soarta mea e pecetluită. Mai am poate numai câteva minute... dar ea trebuie salvată, ea, Colette! înţelegeţi?

— Înţeleg foarte bine, răspunse Fred care se simţea şi el cuprins de emoţia sfredelitoare pe care o arăta vecinul

lui.

— E vădit că au dus-o spre munţi, urmă nefericitul, cu o nouă sforţare. Biata fetiţă e pierdută!

— Dar daţi-le în colo de gânduri negre! Am s-o caut şi Dumnezeu mi-e martor că am să răstorn cerul şi pământul ca să vă liberez fiica!

— Numai de n-ar fi prea târziu. Cine ştie la ce soartă groaznică sunt în stare să-mi condamne copila, sălbatecii aceştia!

— Aşteptaţi-mă. Eu am să plec în recunoaştere iar cei doi marinari au să rămână lângă dv.. Cine ştie, poate că în curând am să vă pot da veşti bune.

Rănitul clătină trist din cap.

Nu-şi făcea niciun fel de nădejdi în privinţa rezultatului cercetărilor dar, cu toate acestea. Ochii îi scânteiară când văzu pe Englez depărtându-se cu revolverul în mână.

Înţelesese din primul moment că dăduse peste un om care nu ştie ce e frica şi care ar fi încercat şi imposibilul pentru a-şi ţine făgăduiala.

Timp de zece minute, Fred Morgan străbătu ruinele fumegânde ale fermei.

Pământul era acoperit de cadavre din care cea mai mare parte erau ale agresorilor; îngenunchind lângă unul din leşuri, Englezul îşi putu da seama că era într-adevăr un războinic dintr-un trib canibal din Espiritu-Santo.

Fălcile late ale mortului, părul şi barba lui lânoasă, pielea lui aproape neagră, brăzdată pe ici pe colo de crestături făcute cu lame înroşite, toate acestea dovedeau că tânărul căpitan Uragan avea în faţă pe unul dintre Ultimii reprezentanţi ai ferocelor triburi antropofage pe care Albii încă nu le putuseră supune şi îmblânzi şi care mişunau în Arhipelagurile Mării Coralilor.

Fred lăsă cadavrul acolo unde era, îşi urmă drumul şi ajunse în grădină. Acolo strigă de mai multe ori dar nimeni nu-i răspunse. Pretutindeni era numai moarte şi distrugere şi un înspăimântător miros de ars făcea atmosfera irespirabilă. Colibele indigenilor din serviciul

colonistului luaseră şi ele foc şi continuau să ardă.

Lângă un zid, căpitanul descoperi corpul unui contramaistru alb. Corpul nefericitului fusese străpuns de şase lănci şi părea o adevărată perniţă de înfipt ace.

Şi Fred se întoarse fără să fi făcut nici o ispravă la locul unde-l aşteptau cei trei…

Rănitul, ţinut în braţe de unul din Malaiezi, făcu o sforţare să se ridice şi, cu inima îndoită, puse întrebarea care-i stătea pe buze dar, văzând înfăţişarea amărâtă a lui Fred, înţelese că Englezul nu descoperise pe cea care lui îi lipsea atât.

— Vedeţi dar, spuse el nemaiputându-şi stăpâni un suspin, suntem neputincioşi faţă de ei. Au dus-o în ascunzătoarea lor.

— Şi în Iad s-o fi dus şi eu tot am să le-o smulg, răspunse cu hotărâre căpitanul Uragan.

În primul rând însă, trebuie să-mi povestiţi exact cum s-a petrecut drama. Vă simţiţi destul de tare ca să-mi daţi unele amănunte neapărat necesare?

— Să încerc, răspunse nefericitul. Dar iute, simt că mult nu o mai duet

Şi colonistul îşi începu povestirea. La câteva minute odată trebuia să se întrerupă ca să-şi adune puterile. Fred, care aştepta îngenunchiat lângă el, îi ducea plosca cu whisky la buze; câteva clipe se părea că alcoolul insufla muribundului puţină energie dar slăbiciunea îl copleşea repede din nou.

Căpitanul află totuşi, astfel, că rănitul se numea Pierre Garnier şi că era Francez. Se instalase de peste cincisprezece ani la Joyalty Harbour unde conducea o plantaţie. Şi roadele sforţărilor lui se anunţau din ce în ce mai încurajatoare.

Împreună cu el locuia Colette, fiica lui de optsprezece ani, singura fiinţă care-i rămăsese după moartea soţiei lui ca să-l mai ajute sa biruie duşmăniile şi piedicile de tot felul care i se îngrămădeau adeseori în drum.

Se scurseră aşa ani şi ani. Cu ajutorul unui

contramaistru francez, cel al cărui cadavru îl descoperise Fred în apropiere, colonistul reuşise să-şi aducă domeniul la o stare înfloritoare. Produsele recoltelor lui de coprah şi cafea le desfăcea la numeroasele agenţii comerciale de la Port-Sandwich.

Şi, din senin, cu câteva ore mai înainte, se dezlănţuise asupra lui nenorocirea. Indigenii, care până acum stătuseră prudenţi în munţii lor, atacaseră pe neaşteptate. Colette, surprinsă în camera ei, unde adormise lăsând fereastra întredeschisă, fu răpită de un grup de diavoli negri care o duseră de acolo pierzându-se în întunericul nopţii.

Atras de strigătele disperate ale fiicei sale, Francezul încercă s-o smulgă răpitorilor ei dar izbucni incendiul, sălbatecii, în număr de vreo sută, respinseră, fără greutate, pe Pierre Garnier şi pe cei câţiva servitori negri ai lui, în interiorul conacului.

Unii după alţii apărătorii căzură, doar colonul le supravieţui dar era vădit că nu va scăpa teafăr din această aventură... El şi simţea umbrele morţii dându-i târcoale.

— Şi n-aţi cunoscut pe nimeni pe aici care m-ar putea ajuta în cercetările mele? întrebă îndată Englezul.

— Da!... Cunosc pe cineva... Dar, vai, trebuie că s-o fi prăpădit şi el, atacat de bestiile ăstea dezlănţuite!

— Vorbiţi, pentru Dumnezeu! Spune-ţi-mi numele lui!

— Este Sfinţia sa Reverendul Brown!.. Locuieşte pe povârniş, la cel puţin o milă de aici, aproape de lot de mare. Dar vă repet că, fără îndoială, canibalii au masacrat şi pe nenorocitul acela, înainte chiar de a fi venit să ne atace!

— Reverendul Brown venea să vă vadă adesea?

— Foarte adesea, lua chiar masa la mine de câteva ori pe săptămână! Şi azi l-am avut la masă şi nici prin gâud nu ne trecuse că..

— Unde se află situată locuinţa lui?

Muribundul întinse mâna spre dreapta apoi, deodată,

se nărui în braţele căpitanului, un spasm îi scutură corpul…

— Repede, Nokoro… *Whisky-ult…*

Fred nu mai avu timp să dea ajutor colonistului, capul nefericitului îi căzu pe umeri… Un val de sânge li năpădi pe gură, timp de câteva minute păru că lupta împotriva unui adversar necunoscut, cu ochii ieşiţi din orbite, cu masca feţei schimonosită de o spaimă înfiorătoare, apoi se înţepeni… trupul şi membrele rămaseră nemişcate.

— Asta-i sfârşitul, tuan! murmură cu voce surdă Malaiezul. E mort!

Fred îi rid că încet capul şi văzu, şi el, că totul se sfârşise. Timp de câteva clipe se înclină în faţa cadavrului apoi, cu pietate, îi închise pleoapele.

Nemişcaţi, cei doi mateloţi aşteptau lângă el, Malaiezul, impresionat totuşi, în pofida obişnuitei sale nepăsări, Japonezul, mereu la pândă, gata să facă să funcţioneze mitraliera în cazul unei întoarceri ofensive din partea canibalilor.

Dar fără îndoială că indigenii socoteau îndestulătoare lecţia pe care o căpătaseră, căci nu mai îndrăzneau să vie prin apropierea locuinţelor distruse.

Totuşi şovăiala lui Fred nu se prelungi:

— Ascultă, Nokoro, declară el întorcându-se spre Malaiez, dă o fugă până la *Charlie* şi adu o pătură ca să învelim în ea rămăşiţele pământeşti ale nefericitului ăstuia şi să-i facem un mormânt cumsecade dar, mai înainte de toate, m-aş repezi pe urmele negrilor!

— Nu vorbeşti serios, Căpitane, îndrăzni să spună Syyama, doar n-o să te depărtezi pornind unul singur, în plină noapte, prin ţara asta de sălbateci!

— Ba da! Voi o să rămâneţi să păziţi Ketchul!

— Dar vezi, tu singur, tuan, obiectă la rândul lui Malaiezul, nici nu poţi face să funcţioneze mitraliera.

— N-am nevoie de maşina asta ca să fac o simplă recunoaştere. Revolverul meu o să-mi fie prea de ajuns!

Cei doi mateloţi schimbară o privire plina de-

neîncredere. Desigur, cunoşteau de mult bravura şi sângele rece al căpitanului Uragan dar niciodată nu se înfundase astfel, fără însoţitori, printr-o regiune ostilă şi plină de curse de tot felul.

— Aveţi încredere! spuse Englezul. Nu aveţi altceva de făcut decât să mă aşteptaţi, nu zăbovesc mult. Ţiu să mă încredinţez. Numai decât, dacă nu i s-a întâmplat vreo nenorocire Reverendului de care vorbise Francezul înainte de a-şi da sufletul.

E o formalitate peste care nu pot trece înainte de a pleca în căutarea nefericitei fete!

— Căpitanul doar nu se gândeşte serios să pornească în căutarea străinei?

Syyama voia să dea a înţelege şefului sau, cât ti părea de îndrăzneaţă hotărârea lui, dar Fred îl opri cu un gest:

— Destul!... Trebuie să fiu credincios făgăduielii date nenorocitului părinte înainte de a-i închide ochii pe vecie! Dacă la miezul nopţii nu m-am întors, veţi porni în căutarea mea.

Cei doi mateloţi nu mai stăruiră.

Ştiau foarte bine că Căpitanul Uragan nu era dintre aceia care se lasă uşor abătuţi din planurile lor. De altminteri şi surprinseseră în ochii lui aceeaşi văpaie pe care o observaseră în anumite împrejurări cumplite din cariera lui...

Aventura exercita asupra tânărului o fascinaţie căreia nu-i putea rezista. Şi cu cât păreau mai numeroase greutăţile, cu atât mai vajnic tindea să le biruie, îndrăzneala aceasta proverbială făcuse să-şi capete porecla de Căpitanul Uragan, de la câţiva prieteni ai lui.

În picioare, lângă fântână, căpitanul zăbovi cu privirea pe bariera întunecoasă a munţilor, care se desenau pe cerul înstelat.

Acolo îşi duseseră Canibalii prizoniera. Dar va căuta prin orice mijloc s-o smulgă din ghearele lor.

Totuşi, o umbră trecu pe fruntea Englezului:

— Ce păcat că Pierre Garnier n-a putut vorbi mai mult!

Poate că mi-ar fi putut pune la îndemână unele precizări interesante privitoare la individul pe care-l caut! Ticălosul trebuie să se fi cuibărit în vreun refugiu prin. Meleagurile astea! Dar la ce bun să-mi bat atâta capul. Fără îndoială că reverendul Brown, admiţând că mai trăieşte, va putea fi şi el în stare să-mi dea informaţiile necesare privitoare la chestia asta.

Fred Morgan îşi întrerupse foarte repede gândurile, mai schimbă câteva cuvinte, cu Malaiezul şi cu Japonezii!, interzicându-le de a porni în căutarea lui, înainte de miezul nopţii.

Apoi, fără şovăială, porni în direcţia în care dispăruseră sălbatecii când bătuseră în retragere, sub grindina ucigătoare a mitralierei.

În puţin timp, căpitanul trecu de zona devastată de incendiu. Mirosul de ars tot mai plutea de nesuferit prin aer. Hainele îi erau îmbibate; ştergându-şi, cu dosul mânecii, sudoarea care şiroia din abundenţă de-a lungul feţei, se înfundă prin mărăciniş; cotind spre dreapta.

Nu într-acolo îi declarase muribundul că locuia Reverendul Brown?

Un timp oarecare, Englezul continuă să se depărteze; uneori se oprea, cu urechea la pândă, încercând să surprindă vreun zgomot, dar numai murmurul regulat al valurilor ajungea până la el, precum şi hârâitul sec pe care-l produceau crabii de prin cocotieri.

De jur împrejur era decorul obişnuit al insulelor, scăldat de lumina palidă a lunii.

Ici, colo, banani îşi profilau pe orizont formidabilele lor siluete, buchete de palmieri se înălţau din desişurile din care pornea deodată un zgomot de aripi, - pricinuit de vreun porumbel speriat de apropierea Englezului. Dar, de indigeni, nici urmă!...

Pe cât părea, indigenii, după ce masacraseră totul, se refugiaseră cu prada şi cu captiva lor pe culmile înalte ale insulei.

Căpitanul Uragan nu se descurajă totuşi; continuă să

înainteze cu degetul pe trăgaciul revolverului.

Vedea lămurit, aproape ca ziua, în juru-i.

— Încep să cred cu m-am depănat cu cel puţin o milă de plantaţiune, îşi spuse Fred, după un timp. Nu cumva oi fi greşit drumul?

Tânărul se simţea în prada unei temeri tot mai covârşitoare când tresări, deodată..;

La o mică depărtare, în faţa lui, zărise printre crăci o lumină...

CAPITOLUL 4.
REVERENDUL BROWN

Fred lăsă să-i scape o exclamaţie de satisfacţie. Se săturase să tot umble aşa, la nimereală. Lumina pe care o zărise îl încuraja să creadă că va da ochi cu vreun om sau cu mai mulţi. Erau prieteni sau duşmani? Puţin îi păsa. Se va alege îndată. Înaintând cu prudenţă, va vedea despre ce e vorba!

Timp de câteva minute încă, Englezul îşi mai urmă drumul, apoi, ajuns lângă un buchet de palmieri, rămase nemişcat.

La vreo treizeci de paşi, între poteca pe care apucase şi între ţărm, se ridica o locuinţă. Ceva mai mică decât ceea pe care o văzuse adineauri incendiată, la exploataţiune. Fără îndoială că locuitorul enigmaticei locuinţe mai veghea, căci dreptunghiul luminos al unei ferestre se desprindea din întuneric.

Era lumina care atrăsese atenţia tânărului.

— Nu mă înşel! îşi spuse Fred. Iată-ne la Reverendul nostru! Are un noroc deosebit! Canibalii nici n-au dat pesemne pe aici. În sfârşit, cu atât mai bine! Are să-mi fie un ajutor preţios, care mă va îndruma cu folos în cursul’ cercetărilor.

Calmul care domnea prin împrejurime contrasta adânc cu decorul tragic de distrugere şi de moarte, pe care căpitanul îl părăsise cu puţin înainte.

— Ceea ce mă miră, îşi mai spuse Englezul, e că Reverendul n-a pornit într-ajutorul vecinilor săi!

Locuinţa lui nu părea atât de depărtată de exploataţia colonului, încât detunăturile mitralierei să nu fi răsunat până la el!

Mai mult, de la plaja învecinată, trebuie, cu siguranţă, să se fi deosebit luminile incendiului tot atât de clar cum le-am zărit eu de pe bordul lui *Charlie!*

Totuşi tânărul nu se frământa mai departe cu reflexii. Cu pas hotărât se apropie de cabană.

Construită din bârne solide, locuinţa se ridica în apropierea unui fel de hangar în vârful căruia se înălţa o cruce. Fără îndoială că acesta era sanctuarul unde-şi aduna de obicei Reverendul credincioşii, ca să le predice cuvântul sfânt.

— Nenorocitului trebuie să-i fie cam greu să dea de credincioşi în ţara asta ticăloasă, îşi spuse Căpitanul. Dacă or fi având cu toţii firi tot atât de plăcute ca diavolii pe care i-am pus pe fugă, insula fără îndoială că nu prea e încă adusă la cuvântul evangheliei.

Ajungând la uşa locuinţei, Englezul bătu de două ori; Un zgomot de scaune mişcate se auzi îndată înăuntru…

— Ia te uită! murmură Fred Morgan. Reverendul nu e Singur vasăzică? Ce-o fi învârtind oare la o oră atât de târzie a nopţii?

Timp de două minute, Englezul trebui să aştepte în prag. Mai bătu de două ori şi fără îndoială că această nouă încercare hotărî pe cel care ocupa cabana să*i răspundă, căci auzi o voce surdă care întrebă cu o neîncredere făţişe:

— Cine-i acolo?

— Fiţi fără de grijă… sunt un prieten! Aici e, locuinţa Reverendului Brown?

— Da, aici e, răspunse vocea, eu sunt Reverendul Brown în persoană dar ce voiţi?

— Pentru Dumnezeu, deschideţi-mi! S-a întâmplat o tragedie înfricoşătoare la vecinii dv. Garnier!

— Slin te Dumnezeule! Să fie cu putinţă?

— Un zgomot de paşi tărăgănaţi se apropia de uşă.

Fără îndoială că vocea energică a noului venit, stăruinţa pe care o punea în chemarea lui şi, mai ales, vestea uluitoare pe care i-o aducea, avură ca efect că Reverendul îşi birui neîncrederea.

Fred mai auzi că se scoate din loc o bară solid aşezată de-a curmezişul, drept apărare, apoi uşa scârţâi-în ţâţâni. O siluetă se desenă în întredeschizătura uşii… Un bărbat se ivi în prag, înarmat cu un revolver.

— E o biblie destul de ciudată pe care o aveţi dv. În mână, Sfinţia voastră, declară Fred, înaintând şi trecând pragul. Da):, pe legea mea, trebuie să vă mărturisesc că aveţi dreptate!… Două precauţiuni preţuiesc mai mult decât una şi fără îndoială că această atitudine prevăzătoare v-a îngăduit să înlăturaţi neplăcerile cărora le-au căzut victime, nenorociţii ceia, de Francezi!…

— Vă implor, intraţi şi povestiţi-mi tot ce ştiţi… Pierre Garnier are nevoie de ajutorul meu? Cu ce i-aşi putea fi de folos, mă rog?

— Din nefericire, Sfinţia voastră, Pierre Garnier nu va mai avea desigur nevoie nici de ajutorul, pici de împărtăşania Sfinţiei voastre căci canibalii i-au atacat exploataţia şi au masacrat pe toţi cei de acolo. Nefericitul şi-a dat adineauri sufletul în braţele mele.

— Doamne Dumnezeule!

Faţa pământie a Reverendului exprima, în momentul acesta, o adâncă întristare. Fred, care făcuse trei paşi în interiorul camerei, îşi putu da repede seama că se afla într-o încăpere simplă dar curat mobilată.

În mijlocul camerei se afla o masă, luminată cu o simplă lampă de; petrol, care atârna de o grindă. Numeroase cărţi erau aşezare pe un raft, două jilţuri *rocking-chairs* şi alte scaune obişnuite completau mobilierul refugiului.

Cu prudenţă, Reverendul închise la loc uşa în urma lui, păstrând totuşi revolverul în mâna stângă. Căpitanul îşi putu atunci da seama că vecinul său era de o înălţime mai mare decât mijlocie, chel, brun, cu bărbia pătrată şi

cu buzele groase. Reverendul îşi adăpostea privirile limpezi pe după nişte ochelari de baga.

— Scuzaţi-mă, spuse Reverendul, vedeţi… Sunt în cămaşă… Nu mă aşteptam la vizita dv. Şi n-am avut timp să-mi pun pe mine vreun…

— O, Doamne, amănuntele acestea de toaletă n-au nicio însemnătate faţă de drama cumplită care ne preocupă! întâmpină Fred, instalându-se într-unul *rocking-chairs,* pe care i-l arătă Reverendul.

— Totuşi sunt necăjit, că trebuie să vă primesc într-o astfel de ţinută. Cămaşa mi-e cam ruptă şi pantalonii boţiţi!… Tocmai făceam regulă în camera de alături când v-am auzit bătând.

— E ciudat, îşi spuse Fred în gând. Mi se păruse dimpotrivă că se afla cineva în camera asta şi că se deplasaseră nişte mobile la sosirea mea.

Totuşi căpitanul nu stărui. Faptul că Reverendul se mai afla în viaţă era deajuns ca să-l liniştească şi-l făcea să se gândească că ar putea aduna unele amănunte deosebit de interesante, care să-l ajute s-o regăsească pe fata dispărută.

— Vă rog lămuriţi-mă despre ce e vorba!

Căpitanul nu se lăsă rugat, îşi puse la loc revolverul în tocul lui apoi, la repezeală, povesti Reverendului aventurile al căror erou fusese de când ketchul lor ajunsese io fa {a lui Joyalty Harbour…

Reverendul asculta în prada unei emoţii adânci, mâinile îi tremurau; cu toată firea lui flegmatică emoţia trebuie să-i fi fost din cele mai vii.

— E îngrozitori rosti el, în sfârşit. Îngrozitor. Niciodată nu mi-aşi fi închipuit că indigenii ar putea năvăli din munţi şi să se dedea la un astfel de masacru. Garnier era un om generos faţă de băştinaşi şi nu văd de ce vor fi luat hotărârea să-l atace!

— Dacă am a vă da un sfat. Sfinţia voastră, urmă căpitanul, ar fi să vă faceţi şi dv. Bagajele şi să plecaţi cât mai repede! Curând va veni şi rândul dv..

„Mă mir totuşi că n-aţi auzit bubuitul tobelor de luptă! Toate astea constituiau un avertisment serios şi vă cred destul de în curent cu obiceiurile Melaniesienilor şi a Neo Hebridienilor ca să mă mir de faptul că n-aţi observat, în cursul zilelor precedente, anumită atmosferă de fierbere între ei…

— O, Doamne, indigenii pun de atâtea ori să bată tobele, ca să sărbătorească o vânătoare izbutită! Faptul acesta s-a produs în diferite rânduri şi nu văd deci ce ar fi putut…

— Dar detunăturile de armă, Sfinţia voastră, nu le-aţi auzit? N-aţi observat luminile sinistre care se înălţau dinspre Joyalty Harbour?

— N-am observat absolut nimic din cele ce-mi spuneţi… Trebuie de altminteri să adaug că am pus în funcţie multă vreme, când se înnopta, pompa electrică pe care chiar Piere Garnier mi-o procurase, să fie vreo lună de-atunci,

— Ei bine, Sfinţia voastră, acum că v-am prevenit, îndrăznesc să nădăjduiesc că-mi veţi da cel mai deplin ajutor.

— Cum de nu! Ţiu să pun şi eu în joc lot ce-mi va fi cu putinţă, ca s-o smulg, pe nenorocita aceea, din ghearele demonilor.

„Biata Colette! Mititica de ea? Dac-aţi şti cât era de drăgălaşe şi de bună. Era cu adevărat îngerul exploataţiei!

Abia rostise Reverendul cuvintele acesta, că Fred se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă clericul… Păreţi neliniştit!

— Mi se pare c-am auzit pe cineva gemând pe după uşa ceea?

Căpitanul arătă o uşă din apropiere, care comunica cu o a doua încăpere.

Reverendul ridică din umeri.

— Vă înşelaţi, Căpitane! Sunt singur. Absolut singur, ca un pustnic!

— Iertaţi-mă, o fi fost o părere.

— Nu poate să fi fost decât o părere, fiţi sigur!

— În orice caz. Sfinţia voastră, mai am nevoie şi de alte amănunte pe care aţi fi în măsură poate, să mi le furnizaţi.

— Alte amănunte? Dumnezeule, nu prea ştiu bine *te* vreţi să spuneţi… Îmi stârniţi curiozitatea!

— Oare în timpul apostolatului dv. Prin regiunile acestea îndepărtate, n-aţi cunoscut cumva, din întâmplare, pe un individ numit Darton?… Matt Darton?

Timp de câteva clipe Reverendul rămase nemişcat, cu ochii ridicaţi spre tavan, părând! a căuta ceva.

— Nu-mi amintesc, Căpitane, declară el în sfârşit. Am cunoscut un Darter care locuieşte la Port-Vila, un comerciant onorabil!

— Cunosc şi eu pe Darter acela, şi-l ştiu mai presus de orice bănuială dar ăstălalt, Darton, de care vorbii, e cel mai mare ticălos pe care l-a răbdat vreodată pământul!

— Daţi-mi voie să vă amintesc, protestă Reverendul rece, că, în orice caz, asemenea legături…

— Ştiu, dv. Nu puteţi avea nimic de-a face cu un tip bun de spânzurătoare ca Darton, îl întrerupse Fred, dar mişelul nu e un om ca ceilalţi! E un adevărat bandit cameleon; un om cu zece feţe.

„E fără pereche în meşteşugul de a se strecura sub un nume de împrumut şi, sub un exterior oarecum camuflat, în casele cele mai bine păzite din colonie.

„În sfârşit vă mulţumesc orişicum. Fără îndoială că aţi întâlnit pe undeva pe omul meu, fără ca măcar să vă fi dat seama! Mai mult încă, nu voi şovăi să vă spun că, pentru ca să poată scăpa de urmărirea adversarilor lui, n-ar şovăi nici măcar să se facă clergyman!

— Dar ce aveţi, drept vorbind, dv. cu acest Darton, Căpitane? Faceţi cumva parte din poliţie? întrebă Reverendul, care nu se mişcase.

— Daţi-mi voie, pentru moment, Sfinţia voastră, să păstrez o discreţie deplină în chestia asta. Dar cred că am

auzit încă odată zgomotul, care m-a intrigat atât, adineauri! Iertaţi-mă dar sunt din firea mea foarte curios! îmi daţi voie să arunc o privire în camera vecină?

Reverendul păru că şovăie timp de câteva clipe, totuşi un zâmbet uşor îi lunecă repede pe buze. Se ridică de pe scaun şi, arătând spre uşa vecină:

— Cum de nu! Sunteţi aci ca la dv. Acasă, Căpitane! Fiţi bun şi intraţi!...

Fred Morgan nu mai şovăi. Gazda se dădu deoparte ca să-t lase să intre iar căpitanul apucând clanţa o apăsă: uşa se dădu numaidecât în lături.

— E un întuneric de mormăind, mormăi Căpitanul. Nu se vede nici atâtica?

— Nu-i nimic! Am să vă-nsoţesc!

Reverendul Brown apucă lampa de petrol, care atârna de tavan, apoi se grăbi să-l ajungă pe Căpitan care se oprise după ce făcuse doi paşi în întuneric. Fred voia să mai înainteze când, deodată, se iviră nişte umbre în jurul lui şi, înainte de a fi putut încerca un singur gest de rezistenţă, Englezul se simţi înşfăcat şi încremenit locului de nişte braţe viguroase care-l încleştau.

CAPITOLUL 5.
ÎN GURA LUPULUI

Căpitanul se smuci; cu un pumn viguros, trântit în obrazul unuia, făcu să se rostogolească pe podea unui din asaltanţii lui dar ceilalţi se ţineau bine. Zadarnic Fred se silea să-i depărteze, mâinile îi lunecau pe trupuri goale şi pe braţe care erau unse cu un fel ulei. Un miros greţos încărca tot mai tare încăperea.

Cu o piedică pusă îndemânatic, unul din vrăjmaşi îl făcu pe Fred să-şi piardă echilibrul.

Fred se prăbuşi.

Cât ai clipi, adversarii lui tăbărâră pe el ţinându-l ţintuit la pământ sub pumnii şi genunchii lor.

La lumina unei lămpi, pe care o ţinea Reverendul, care sta în picioare în prag. Căpitanul putu să-şi dea seama că adversarii erau în număr de cinci.

Afară de o simplă făşie de pânză cele înfăşură şoldurile, erau goi; la prima aruncătură de ochi, Englezul îşi dete seama că erau băştinaşi la fel cu cei care populează regiunile muntoase ale Hebridelor…

Reverendul Brown nu făcu o singură mişcare ca să vie într-ajutorul compatriotului său. Părea, din contră, încântat de păţania vizitatorului său.

În timp ce vlăjganii goi apucau nişte frânghii scoase dintr-o ladă din apropiere, el s-apropie, luminând chipul lui Fred.

O lucire ciudată îi fulgeră în priviri, îndărătul ochelarilor.

Căpitanul mai încercă să lupte; muşca şi zgâria cu

sălbătăcie pe potrivnicul său cel mai apropiat. Băştinaşul urla dar Englezul trebui să cedeze, la urma urmei, numărului covârşitor.

Cei cinci fii ai Hebridelor îl legară fedeleş; în mai puţin de trei minute el se găsi în neputinţă de a mai face cel mai mic gest.

— Brown!… Este cel mai mişel dintre trădători!

Fred zăcea acum pe scânduri, cu părul ciufulit, cu furie turbată în expresia feţei. Cu greu îşi recunoscu neputinţa şi se-ntoarse spre Reverend.

Acesta nu părea impresionat câtuşi de puţin de insultele ce i le arunca în obraz prizonierul; ba dimpotrivă, răspunse cu vocea cea mai calină:

— Îmi pare cât se poate de rău că te maltratez astfel, Căpitane! Ce vrei? de vină nu eşti decât d-ta singur de necazurile ce te-au ajuns. Nu eu am căutat să-ţi declar război. D-ta eşti cel care a venit să-şi vâre nasul în afaceri care nu-l priveau. Văzând cum stau lucrurile, am trebuit fireşte să iau neîntârziat împotriva d-tale măsuri de prevedere. Căci eu nu sunt nici Reverend… Ai pur şi simplu în faţa d-tale pe onorabilul Matt Darton, pe care-l cauţi cu atâta încăpăţânare.

Fred nu răspunse şi-şi muşcă buzele; îşi explică acum atitudinea ciudată a falsului cleric.

Îl rodea deznădejdea că venise să dea astfel, prosteşte, cu capul plecat înainte, în cursă.

Se sili, totuşi, cât putu mai bine, sa-şi păstreze calmul.

Banditul îşi depusese lampa pe ladă şi se pleca acum asupra lui batjocoritor, în timp ce cei cinci băştinaşi se înşiraseră, smirnă, mai la o parte.

— O întâmplare m-a făcut să întâlnesc la Vanua Lava pe adevăratul Brown, care venea să se instaleze în ţinutul acesta, urmă Darton…

Atunci, n-am stat în cumpănă… L-am suprimat pur şi simplu pe Sfinţia sa şi i-am împrumutat personalitatea. Să nu fii necăjit: era un sfânt, trebuie că s-a dus de-a dreptul în rai! Eu, cel puţin, nu numai că nu simt nici cea mai

mică remuşcare dar am convingerea că i-am făcut un însemnat serviciu.

Căpitanul nu răspunse; unghiile i se-ncleştară fără succes în legăturile ce-i chinuiau membrele. Nu izbuti decât să-şi sfâşie dureros carnea.

Nepăsător, lângă el, banditul continua a-l privi; zâmbetul de batjocură îi stăruia în colţurile gurii.

Captivul se opri curând... Căci aproape de tot de el, deosebi un geamăt slab, la fel cu cel care-i mai atrăsese luarea aminte în două rânduri, şi care-l îndemnase să se aventureze în încăperea unde vlăjganii indigeni îl asaltaseră adineauri atât de năprasnic.

Zări atunci că o formă se afla întinsă pe un pat, în umbră. În fundul încăperii, o tânără fată zăcea legată cobză, ca şi el... Un căluş o împiedică să rostească, un cuvânt măcar.

Atunci Fred ghici tristul adevăr. Necunoscuta care căzuse prada falşului Reverend era Colette, fiica nenorocitului Pierre Garnieri... Băştinaşii, după ce răpiseră pe biata fată de la plantaţiune, o aduseseră la locuinţa falsului Brown.

Căpitanul înţelese repede că Matt Darton fusese instigatorul acestei întregi afaceri; el asmuţise pe sălbatici să se dedea la masacru. Înşelând încrederea colonului francez, de a cărui prietenie se asigurase, îşi putuse înfăptui mişeleasca uneltire.

Acum aştepta zâmbitor, mândru de opera sa!

— Darton. Eşti cel din urmă dintre criminali! Tu ai pus să se incendieze Joyalty Harbour!

— Aşa-i Căpitane, eşti un foarte fin psiholog! Ai ghicit! Chiar eu am organizat această mică operaţie. Trebuie să mărturiseşti că a fost bine condusă. De altminteri nici n-am crezut c-am să izbutesc atât de deplin.

„Nu numai că am izbutit să mă asigur de mititica dar am avut norocul să atrag aci, şi să pun mâna, şi pe un adversar de prima forţă care mă căuta de săptămâni de zile cu o stăruinţă nestăvilită. Asta se cheamă a da o

lovitură dublă. Ce zici de asta?

— Zic că eşti cel mai nemernic dintre ticăloşii pe care i-a purtat vreodată pământul, Darton! Ia seama! totul încă nu s-a sfârşit.

— Nu te mai grozăvi, încetează cu lăudăroşeniile, Căpitane. Am deplină cunoştinţă de puterea mea. Eu sunt stăpân aici! Datorită îngrijirilor ce am dat şefului bolnav al unui trib învecinat, am reuşit să devin *tabu* în ochii acestor canibali, care nu preţuiesc de obicei pe alb pentru nimic altceva decât pentru savoarea cărnii sale.

„Toţi războinicii sunt gata să mi se supună orbeşte. De când au crăpat Garnier şi contramaistrul lui, pot să mă socotesc ca suveran necontestat pe întreaga parte nordică a insulei. Asta ţi-o spun ca să nu-ţi închipui că ar fi cumva cu putinţă ca să se întoarcă iar roata norocului de partea ta!

„Ai căzut în capcană şi încă bine.

„Cât despre prea încântătoarea domnişoară Colette Garnier, de voie de nevoie va trebui să consimtă, peste câteva zile, să devină d-na Matt Darton! E supărător că a fost uşor rănită la umăr în cursul acţiunii dar eu sunt băiat bun! Am să aştept cu răbdare vindecarea ei, ca să realizez visul cu care mă nutresc de când m-am stabilit aici şi din momentul când am avut plăcerea să fac cunoştinţă cu ea!

Pe când mizerabilul vorbea astfel, prizoniera se zbătea zadarnic în legăturile ce-i chinuiau carnea; faţa ei contractată exprima o groază cumplită. Pata de sânge care-i pătase bluza, hainele sfâşiate, părul ei şaten despletit, care-i cădea pe umeri, dovedeau câtă dârză rezistenţă opusese ea răpitorilor ei.

Amintirea tragicelor evenimente, a căror eroină fusese, îi reveneau mereu în minte. Sg întreba dacă nu visa, atât i se părea de oribilă realitatea!

Până acum Colette considerase pe Reverendul Brown ca pe un prieten; desigur nu simţise pentru el decât o simpatie destul de limitată dar nu-i fusese silă să stea cu

el de vorbă, în cursul lungilor sale vizite la Joyalty Harbour.

În câteva rânduri, fireşte, ea observase fugarele licăriri care făceau să scânteieze ochii clergymanului, pe după sticlele ochelarilor lui, dar nicio clipă ea nu bănuise că vizitatorul ar fi atât de îndrăgostit de ea şi că ar fi fost în stare să însceneze acest complot oribil, care avea să se sfârşească prin masacrarea şi distrugerea înfloritoarei colonii din Joyalty Harbour,

Colette cumpăni situaţia în toată oroarea ei. Cuvintele sarcastice, pe care banditul le adresa prizonierului său, o făceau să-şi dea seama că nu trebuie să-şi facă vreo speranţă în privinţa cumplitului destin care o aştepta. Durerile zvâcnitoare, pe care le resimţea în urma loviturii de lance pe care o căpătase, nu erau nimic în comparaţie cu chinuitoarele torturi morale, care o sfâşiau necontenit…

— Nu crede că crima ta o să rămână nepedepsită!

Tânăra fată încetă o clipă de a se zbate, căci vocea limpede a lui Fred Morgan răsună din nou în cameră.

Prizonierul se ridică, pe cât de repede îi îngăduiau legăturile.

— Ascultă, Darton, stărui căpitanul Uragan. Pierre Garnier şi tovarăşii săi, pe care i-ai masacrat, vor fi răzbunaţi! Mâna neîndurătoare a justiţiei se va lăsa asupră-ţi!

Un geamăt înăbuşit însoţi cuvintele acestea. Colette înţelesese, într-adevăr, că nu mai avea nimic de sperat privitor la tatăl ei, care-şi aflase moartea în timpul luptei.

Matt Darton ridică ironic din umeri:

— Nu crede că mă impresionezi, căpitane! răspunse el cu glasul cel mai liniştit. N-ai izbutit decât s-o aduci pe biata domnişoară Garnier la culmea disperării! N-ar fi fost mai bine, cel puţin, dacă o lăsai să se mângâie cu iluzia că autorul zilelor ei mai trăieşte?

„Cât despre mâna Justiţiei, lasă-mă să-ţi spun că voi şti cu uşurinţă să mă strecor printre degetele ei. De

altminteri nu va fi pentru prima oară că s-ar produce un astfel de fapt. Şi apoi să nu-ţi închipui că mi-am pus cumva de gând să mă aşez pe vecie la Espiritu-Santo... După ce mă voi fi răfuit cu d-ta, îmi voi îmbarca iubita spre ţărmuri mai încântătoare şi mai sigurei

„Canibalii se vor descurca cum vor şti cu poliţia, dacă vor ajunge lucrurile la aşa ceva. Ei sunt destul de în măsură s-o primească aşa cum trebuie. Dar ia să mai curmăm cu palavrele! Intre noi doi acum, căpitane Uragan!

— Poţi să mă răpui, nu mă tem de moarte!

Prizonierul susţinu cu mândrie privirile crâncene ale falsului Reverend dar acesta din urmă îi mai aruncă un zâmbet sarcastic:

— Să te răpun, căpitane? Da ce-ţi trece prin minte! Zău, prea ai scăpa uşor! Un glonţişor, acolo, şi hop! saltul cel mare în eternitate. Tu nu eşti cucernicul Reverend Brown, ca să mă port astfel cu tine!... Nu!... Îţi rezerv un destin mult mai plăcut!...

Ai să pieri, Căpitane Uragan, dar după ce vei fi îndurat cele mai grele chinuri morale şi fizice! Ai vrut să capturezi pe Matt Darton... Foarte bine! întreprinderea prezenta riscuri, ai pierdut partida şi ai s-o plăteşti scump. Suntem în regulă, n-ai să te poţi plânge că nu joc *fair play!...*

Fred Morgan nici măcar nu clipi pe când banditul îi arunca aceste cumplite ameninţări.

Zadarnic căută Darton să surprindă, pe masca lui nepăsătoare, cea mai mică expresie de teamă.

Atunci, îndârjit, aplecându-se spre captiv, mizerabilul îl întrebă:

— Ai auzit de Aoba; Căpitane?

Prizonierul auzise de Aoba. Se închise totuşi într-un mutism încăpăţânat, prefăcându-se că nu auzise cuvintele interlocutorului său.

Dar tăcerea aceasta nu-l făcu pe Darton să se oprească.

— Aoba se bucura de o faimă fără egal în tot

arhipelagul Noilor Hebride, Căpitane, urmă el. Pe pământul acestei insule s-a aşezat, o colonie de leproşi. Dar fără îndoială că ştii că nu poate fi vorba, acolo, de o leprozerie obişnuită cu infirmieri, gardieni şi tot confortul.

„Leproşii care populează Aoba sunt nişte băştinaşi, foarte arţăgoşi! Urăsc pe cât pare tot genul omenesc din pricina tristei lor soartă…

„Vai de cel care se abate pe pământul insulei lor! Dacă nu e masacrat numaidecât, e târât cu ei şi nu trece mult ca să devie lepros la rândul lui. E ciudat ce dezvoltată e, în spiritul lor, noţiunea de egalitate!

„Ei bine, acolo te vor duce oamenii mei, pentru o vilegiatură plăcută, Căpitane! Îmi închipui ce clipe minunate ai să petreci şi cred că uneori vei zâmbi, gândindu-te la bunul tău prieten, Darton!

Banditul spera că, de astă dată, produsese o impresie profundă asupra captivului. Dar avu iar o dezamăgire.

Nicio fibră de pe faţa captivului nu se clintise.

Nu-şi făcea, totuşi, nici cea mai mică iluzie în privinţa soartei la care îl condamnase mizerabilul. Dacă era osândit să trăiască printre leproşii din Aoba, va fi pentru el o moarte înceată, cumplită, fără cea mai mică perspectivă de mântuire!

Şi totuşi, oricât de jalnic i-ar fi fost destinul, Englezul voia să mai spere încă.

Aoba se afla la o depărtare de o sută de miile, spre partea de miază noapte, de Espiritu Santo… Poate că va izbuti să evadeze înainte ca gardienii lui să fi atins ţinta înfricoşătoare spre care fuseseră trimeşi cu el.

Nu-i vorbă, toată partea aceasta a Mării de Mărgean mişuna de rechini dar, la urma urmelor, Fred prefera să piară sub fălcile rechinilor, decât să moară lepros!

Prizonierul nu mai avu răgaz să-şi urmeze mai departe gândurile. Matt Darton se întoarse spre cei cinci indigeni care aşteptau, tăcuţi, în fundul încăperii apoi, arătându-l pe Fred Morgan, rosti, în dialect melanezian, câteva cuvinte pe care captivul nu le putu prinde darie înţelese

repede sensul când văzu pe doi din sălbateci apropiindu-se de el, apucându-l unul pe sub genunchi, celălalt de subsuori şi transportându-l afară din încăperea în care trăise acele minute groaznice.

CAPITOLUL 6.
INSULA LEPROŞILOR

Înainte de a fi dus în camera vecină, Fred izbuti să se întoarcă şi să arunce o privire prizonierei:

— Curaj, Domnişoară, — strigă el. Ori ce ar fi, aveţi încredere!

Un brânci brutal din partea lui Darton împiedică pe nenorocit să continue. De altminteri, cei doi indigeni care-l purtau şi intraseră în prima cameră, pe când ceilalţi trei schimbau câteva cuvinte cu banditul. Apoi se simţi târât afară. Vântul călduţ îi mângâia faţa.

Căpitanul respiră adânc briza binefăcătoare. Nu mai căuta acum să opună adversarilor săi nicio rezistenţă. Frânghia cu care era legat îi pătrundea cu cruzime în carne. Tăcut, se lăsă purtat de zbirii lui..

Mai zări silueta lui Matt Darton care se desena pe pragul cabanei apoi auzi vocea ironică a mizerabilului strigând:.

— Petrecere plăcută la Aoba, Căpitane! Nu uita să le dai complimente din parte-mi simpaticilor leproşi!

Cei trei băştinaşi ajunseră şi ei din urmă pe camarazii lor. Apucară îndată pe o potecă ce ducea şerpuind spre mare.

Timp de cinci minute, zgâlţâit când mai mult când mai puţin de purtătorii lui — care nici că se sinchiseau de ce-ar putea el simţi, Fred Morgan se lăsă în voia soartei.

În sfârşit, grupul ajunse la o plajă de nisip fin. În apropierea ţărmului se uscau la soare plase de pescari şi tot felul de piroge aşteptau, trase pe nisip, pe care

numeroasele broaşte ţestoase îşi trăseseră dârele lor paralele.

În timp ce cei doi purtători îşi lăsau prizonierul jos, camarazii lor se duseră să ia o pirogă cu cumpănă de dimensiuni destul de mari. Se auzi o comandă scurtă, dată de unul din băştinaşi, apoi căpitanul, ridicat din nou, fu cărat înăuntrul bărcii pe care paznicii lui o împinseră pe apă.

După câteva clipe veniră şi indigenii lângă prizonier. Se aşezară în tăcere pe bănci şi puseră mâna pe vâsle, pe care le manevrară cu curaj; piroga se depărtă repede de ţărm.

Fred se ridică în capul oaselor; privirile îi rămaseră la luminile care se mai zăreau printre copaci şi se gândi cu inima strânsă la prizonieră. Fierbea de ciudă că trebuie să stea aşa, neputincios, în timp ce nefericita trecea prin cele mai mari primejdii!

Englezul se linişti totuşi, amintindu-şi cuvintele rostite de Matt Darton cu puţin înainte: voind să lase rana prizonierei să se vindece, ticălosul avea să-i acorde un răgaz de câteva zile. În cursul acestui răstimp, câte nu se puteau întâmpla!

Totuşi iluziile lui Fred scăzură foarte repede. Darton fără îndoială că se va grăbi să părăsească Espiritu-Santo cât mai curând cu putinţă. În astfel de condiţii ar fi aproape cu neputinţă de regăsit urma mişelului şi a nefericitei sale prizoniere.

El va şti de bună seamă să se refugieze într-un loc sigur, în vreo insulă pierdută din Marea de Mărgean unde să se ştie scăpat de primejdie şi unde Colette nu va mai putea spera să fie vreodată eliberată!

Prizonierul se smulse din gândurile lui absorbitoare. Piroga continua să lunece cu repeziciune pe întinsul apei. Cei cinci vâslaşi se aflau la o mică distanţă de mal, numai la vreo trei sute de aruncături de braţ, încă. Fred putu deci vedea ţărmul. O licărire de speranţă luci în ochii lui când barca trecu la mică distanţă pe dinaintea lui Joyalty-

Harbour. Fumul incendiului se risipise aproape cu totul. Cam în dreptul debarcaderului, prizonierul deosebi cu uşurinţă o lumină roşie, lumina Ketch-ului său *Charlie.* Atunci, adunându-şi toate puterile, căpitanul începu să răcnească:

— Nokoro! Syyama! Ajutor!…

O mână puternică şi brutală astupă gura englezului, astfel că buzele lui nu mai fură în stare să rostească niciun sunet. Unul din băştinaşi îngenunche pe pieptul lui şi, lăsându-se cu toată greutatea asupră-i, a opri de a mai încerca să cheme ajutor.

Zadarnic căută captivul să prindă cu urechea vreun semnal care să fi plecat dinspre ţărm şi care să-i facă dovada că cele două ajutoare ale sale, rămase la Joyalty-Harbour, îl auziseră. Doar plescăitul undelor care se izbeau de piroga băştinaşilor şi loviturile regulate ale vâslelor lor veniră bă turbure tăcerea nocturnă.

Două ore se scurseră. După ce cotiră capul situat la extremitatea de miazănoapte a insulei, cei cinci indigeni navigau acum în plină mare. Socoteau să ajungă la Aoba încă înainte de sfârşitul nopţii.

De jur împrejur, Englezul nu mai văzu decât undele calme; cât cuprindea cu ochii, vântul făcea să se încreţească uşor faţa mării care reflecta cerul înstelat. În toată clipa, dâre luminoase treceau peste unde. Totul, în acest decor încântător, predispunea la seninătate şi reverie…

Şi totuşi Fred se simţi în prada unei temeri din ce în ce mai mari. Era aproape încredinţat, de aci încolo, că Japonezul şi Malaiezul nu auziseră strigătele lui. Acum, fiind trecut de miezul nopţii, ei, urmând instrucţiunile pe care Fred li le dăduse înainte de plecarea lui în recunoaştere, fără îndoială că vor fi pornit în căutarea lui. Poate că-i vor găsi urma până la cabană dar apoi, desigur că vor avea un sfârşit trist.

Într-adevăr, ce puteau ei doi împotriva lui Matt Darton şi a tuturor indigenilor săi? Dar soarta lui *Charlie* care va

mai fi? Va cădea oare în mâinile mizerabililor?

Bietul, bunul lui vas credincios, *Charlie.*

Fred Morgan se simţi copleşit de o emoţie adâncă. Îşi iubea ca pe un prieten Ketchul. La gândul numai, că acesta ar putea cădea în mâinile mizerabililor, se simţea cuprins de deznădejde.

Din fericire îşi putu buimăci puţin gândurile lui negre. O oboseală negrăită puse stăpânire pe trupul şi membrele sale şi aţipi.

O smucitură brutală smulse pe Englez din somnolenţa lui. Se ridică brusc. La o mică depărta re, spre stânga lui, zări o linie neagră care se desprindea pe suprafaţa apei.

— E Aoba, Insula Leproşilor! îşi spuse prizonierul.

Cei cinci indigeni mai vâsliră un timp. Căutau o plajă sau vreun golfuleţ unde să le fie uşor de acostat şi unde să poată abandona pe captivul lor.

Privirile lor, obişnuite cu întunericul, urmară linia litoralului.

Oamenii lui Darton nu se simţeau prea liniştiţi. Cunoşteau legendele îngrozitoare care se transmiteau din gură în gură prin triburi, privitoare la insula Aoba, insula spiritelor rele, a groazei şi a morţii.

De obicei, când flotilele lor treceau în largul acestor ţărmuri blestemate, le evitau cu grijă. Şi de astă dată vâsleau cu cea mai mare silă, temându-se ca nu cumva să nu surprindă una sau mai multe din siluetele acestor leproşi, a căror apropiere doreau s-o evite cu orice preţ.

În sfârşit, indigenul care sta la partea de dinainte a pirogei întinse mâna şi arătă spre malul jos şi nisipos. Îndată, ceilalţi patru vâslaşi manevrară.

Trei minute le fură deajuns ca să acosteze fără ca măcar să tragă barca la uscat. Trei din sălbatici săriră în apă. Apoi, repede, înhăţară pe prizonier şi-l duseră până la mal.

Fred se simţi trântit cu brutalitate pe nisip. Cei trei paznici ai lui se grăbiră apoi s-o şteargă de acolo, fugind de parcă le ardea pământul sub tălpi. Dacă situaţia nu ar

fi fost atât de tristă, Englezul desigur că n-ar fi putut rezista să nu zâmbească... atât de comică era spaima sălbaticilor.

Căpitanul îi văzu pe cei trei vlăjgani ajungând în mare grabă la pirogă apoi, graţie sforţărilor repetate ale celor cinci vâslaşi, barca se depărtă.

Timp de câteva minute încă, Fred zări silueta pirogei desenându-se pe undele luminoase, apoi se pierdu în noapte. Prizonierul nu mai auzi nici plescăitul regulat al lopeţilor lovind apa, numai murmurul tălăzuirilor undei care luneca pe plajă, cu un foşnet ca de frunze, venea să-i legene ritmic pustiul şi deznădejdea ce tindea să-l cotropească.

În câteva rânduri Fred se încordă să smucească de legături, încercă să le mai destindă puţin. Şi de astă dată, zadarnic îşi cheltui puterile. Atunci, resemnat, rămase în nemişcare, cu noi rosături la încheieturile mâinilor, care-l făceau să sufere cumplit. Gleznele legate îl împiedicau să se ridice în picioare şi să încerce să facă măcar un pas.

Orele treceau. Căpitanul îşi putu da scama că plaja unde-l depuseseră complicii lui Darton era înconjurată de ierburi înalte, de mărăciniş şi de buchete răzleţe de palmieri.

Un râcâit neobişnuit şi regulat se auzi în apropiere şi Fred îşi dădu seama, repede, că era zgomotul cunoscut al cleştilor de crabi ai cocotierilor.

La un pas, doi, de el, o broască ţestoasă făcea o pată întunecoasă pe nisip şi înainta încetişor.

În sfârşit se iviră zorile. Prizonierul începea să se simtă grozav de istovit. Gândurile îi erau din ce în ce mai puţin limpezi, temerile care îl copleşiseră până mai adineauri se mai potoliră. La urma urmelor Aoba era o insulă ca orişicare insulă. Speranţa îi reveni. Prea marea grabă pe care o depuseseră paznicii săi ca să-l abandoneze pe mal şi grija lor de a evita vecinătatea leproşilor care populau insula avea poate să-i îngăduie să scape chiar de aceşti leproşi, pe cari.. Matt Darton îi destinase să-i fie călăi,:

Executând o mişcare de târâre, căpitanul va izbuti, fără îndoială, să ajungă la un palmier sau la trunchiul aspru şi spinos al vreunui arbore. Apoi, frecându-şi legăturile de-a lungul cojii un timp mai îndelungat, va izbuti desigur să subţieze şi apoi să-şi rupă legăturile.

Odată liber, va găsi el un mijloc să iasă din încurcătură. Nu pentru întâia oară se afla Căpitanul Uragan în greu impas!

Şi curând, soarele apăru la orizont, pescăruşii şi păsările de mare reluară zborul capricios şi concertul lor de ţipete ascuţite. Şi tufişurile se trezeau, porumbeii săgetau de colo colo în număr mare şi veneau fâlfăind să se aşeze pe crengile de bananieri.

Decorul plajei nu înfăţişa absolut nimic ameninţător. Şi Fred se simţea din nou cuprins de speranţă.

— Cine ştie, îşi spuse căpitanul, voi reuşi poate să părăsesc Aoba fără ca măcar să fi făcut cunoştinţă cu leproşii ceia groaznici!

Fred se simţi mai dispus şi, privind lung în juru-i, zări, la vreo douăzeci de paşi de locul unde-l lungiseră jos canibalii, un palmier, al cărui trunchi aspru îi putea îngădui să ducă la bun sfârşit îndrăzneţul lui plan

Făcând o sforţare, izbuti, de bine de rău, să se salte în genunchi apoi, executând o gimnastică din cele complicate, să înainteze, în mici salturi, până la copac.

Prizonierului îi trebui mai mult de o oră ca să-şi ajungă ţinta. Sudoarea îi curgea şiroaie de-a lungul obrazului, prelingându-i-se pe piept. La fiecare smucitură nouă pe care o făcea, simţea dureri cumplite la încheieturile mâinilor, care-i rodeau carnea. Totuşi nu se lăsă. O lumină energică strălucea în privirile lui limpezi. Voia să încerce imposibilul, numai ca să scape de cumplitul lui destin!

Timp de câteva clipe Englezul, istovit de sforţările făcute, se rezemă de trunchiul palmierului apoi, în grabă, începu să frece de coaja arborelui frânghiile care-i ţineau prinse mâinile. Tot executând mişcarea aceasta, îşi mai

jupui pielea în câteva locuri.

Încetul cu încetul legăturile se scămoşară… încă zece minute, cel mult douăzeci de minute de muncă, şi-şi va recăpăta libertatea de mişcare! Odată liberat de strânsoarea legăturilor, va putea Înfrunta destinul şi să reia lupta împotriva lui Matt Darton!

Totuşi căpitanului nu-i fu dat să-şi ducă la bun sfârşit încercarea de liberare. Chiar în momentul în care făcu o pauză, din: pricina cumplitei oboseli, se auzi trosnet de crăci la dreapta lui şi un zgomot de voci se ridică, tot mai aproape de el...

Englezul rămase nemişcat, comprimându-şi bătăile inimii, evitând să provoace cea mai mică foşnitură care să fi putut atrage atenţia noilor veniţi. Dar precauţiunile li fură zadarnice: zări curând nişte siluete ivindu-se din desişul învecinat.

Erau vreo şase bărbaţi sau, mai bine zis, şase zdrenţe omeneşti…

La prima aruncătură de ochi, prizonierul nu-şi putu reţine ud gest de groază, înfăţişarea acestor nenorociţi era oribilă. Aveau cu toţii faţa roasă de hidoasa boală; răni îngrozitoare se întindeau pe membrele lor. Umblau pe plajă, părând că discută cu însufleţire şi observând cu atenţie pământul.

Căpitanul înţelese atunci ce se întâmplase.

Leproşii observaseră urmele pe care le lăsaseră paznicii pe nisip. Urmându-şi astfel cercetările, nepoftiţilor nu le-ar fi fost desigur greu să regăsească şi urmele lui şi să le urmărească până-n locul unde se refugiase el. Atunci se va fi sfârşit cu el, îl vor târî spre cocioabele care serveau de sat leproşilor şi va trebui să îndure soarta cumplită la care-l osândise Darton, banditul.

Cei şase leproşi urmară cu cercetarea pământului încă lungă vreme, mergând încoace şi-ncolo de-a lungul ţărmului şi agitându-şi mâinile descarnate.

În sfârşit înţeleseră că un străin rămăsese pe insula lor. Cercetând mai cu de-amănuntul urmele pe care le lăsase

Englezul prin deplasările lui, se îndreptară spre palmierul unde aştepta Fred gâfâind.

CAPITOLUL 7.
ECHIPAJUL ÎNTR-AJUTOR

Pe când se desfăşurau aceste evenimente dramatice, Syyama şi Nokoro rămăseseră la Joyalty-Harbour. După ce săpaseră o groapă destinată să primească rămăşiţele pământeşti ale nefericitului Pierre Garnier, cei doi mateloţi aşteptau cu răbdare întoarcerea căpitanului lor.

Puţin vorbăreţi din fire, tăceau şi unul şi celălalt. Totuşi expresia de grijă, care se citea pe fizionomiile lor, indica limpede că hotărârea pe care o luase Fred Morgan nu le mirosea a bine.

Numai efectele cumplite ale mitralierei, lângă care se chirciseră, izbutiseră să provoace fuga canibalilor. Lipsit de această armă, căpitanul era expus să fie masacrat de către indigeni, care trebuie că se refugiaseră pe pantele din preajma ţărmului.

Malaiezul şi Japonezul aşteptau cu răbdare, de un timp oarecare când, deodată, se ridicară... Li se părea că auziseră o chemare care venea dinspre larg.

— Este *tuan* al nostru! declară îndată Nokoro.

Syyama nu spuse nimic dar recunoscuse şi el vocea şefului său. Surprinşi, cei doi oameni dădură fuga spre debarcader, înspăimântaţi îşi plimbară privirile pe suprafaţa mării.

— O pirogă, colea! făcu Syyama întinzând mâna spre dreapta.

Cei doi oameni zăriră barca depărtându-se repede. Zadarnic, totuşi, ciuliră urechile, doar or mai prinde vreun

nou strigăt.

Doar clipocitul undelor care. Se izbeau de piloţii debarcaderului, ajungea până la ei.

De ce *tuan*, care a plecat spre cuprinsul insulei, să fi strigat de pe bordul unei piroge? Şi de ce o fi tăcut apoi?

Syyama şi Nokoro zadarnic căutau să dezlege problema. Se văzură reduşi numai la presupuneri, totuşi îşi formaseră repede o convingere. Nu se puteau înşela. Chiar căpitanul era cel care strigase. Vocea lui ar fi cunoscut-o dintr-o mie!

— *Tuan* e prizonier, declară atunci Malaezul. Trebuie să mergem într-ajutorul lui!

Cei doi oameni nu mai zăboviră cu discuţiile. Nu era încă miezul nopţii, totuşi un instinct tainic îi făcea să simtă că stăpânul lor trecea printr-o primejdie cumplită…

— Să luăm barca-automobil, declară Syyama, şi să luăm cu noi şi mitraliera! La lucru! Repede!

Malaiezul se învoi numaidecât; în grabă demontară mecanismul mitralierei apoi se repeziră la debarcader. În sfârşit traseră spre ei barca pe care o folosise odinioară Pierre Garnier şi ajutoarele sale. Îmbarcară mitraliera, după trei minute încărcară şi lada de cartuşe…

Pregătirile acestea întârziară considerabil pe cei doi oameni, care putuseră totuşi vedea în ce direcţie se depărta piroga.

Malaiezul dezlegă otgonul care reţinea de piloţi barca-automobil. Syyama se instală la volan şi puse în mişcare motorul. Peste puţin barca se depărtă, lăsând în urma-i o lungă dâră argintie…

*

*   *

Multă vreme Japonezul şi Malaezul navigară în orbenie de-a lungul ţărmului insulei Espiritu-Santo, doar la câteva zeci de metri de coastă. Neobosiţi, scrutau orizontul şi suprafaţa valurilor cu privirile lor sfredelitoare dar nu zăriseră până acum nimic care să-i fi putut face să

presupună că misterioasa pirogă urma acelaşi drum.

— Totuşi piroga n-a acostat, spuse Malaiezul... Am fi văzut-o!

— Înainte! Mereu înainte! răspunse scurt Japonezul.

Barca-motor porni în larg şi săgeta pe faţa apei, cu mare viteză. Syyama o conducea cu măiestrie. Lângă el, Malaiezul isprăvise cu montarea mitralierei şi cu înarmarea ei, pentru a putea face faţă oricărei eventualităţi.

Cei doi tovarăşi ajunseră totuşi la convingerea că piroga trebuie să-şi fi continuat drumul de-a lungul ţărmului de răsărit al insulei. Tocmai se pregătea Syyama să vireze, ca să se întoarcă la Spiritu-Santo când, ceva înainte de zori, Nokoro scoase o exclamaţie scurtă:

— Piroga în faţă!

La orizont, Malaiezul şi Japonezul zăreau vag malul insulei Aoba dar, mai aproape, la suprafaţa valurilor, deosebiră un punct negru care se apropia, mărindu-se simţitor.

— Cinci vâslaşi! strigă Malaiezul... E piroga!

În bucuria lui, că dăduse, în sfârşit, peste barca misterioasă, Nokoro bătu din palme. Fără a manifesta cea mai mică emoţie, Japonezul îndreptă barca spre pirogă. Aceasta din urmă apărea desluşit de tot în primele lumini ale zorilor.

Fără îndoială că vâslaşii zăriseră şi ei barca şi prinseseră zgomotul regulat al motorului, căci făceau sforţări să apuce spre larg dar Syyama înainta glonţ spre ei. Puţina grabă de a întâlni pe cei doi inşi, pe care o arătau cei cinci ocupanţi ai pirogei, întăreau şi mai mult bănuielile Japonezului.

Goana mai continuă timp de câteva minute pe suprafaţa apei. Barca-motor alerga cu o repeziciune ameţitoare. Nu-i mai fu greu să ajungă la pirogă, ai cărei vâslaşi făceau sforţări zadarnice să scape de urmărire.

Soarele tocmai se ivea orbitor la orizont când Japonezul ajunse la mai puţin de trei sute de aruncături de braţ de

fugari; atunci, întorcându-se spre Nokoro, care aştepta chircit lângă maşina ucigătoare, strigă:

— Mitraliera… Trage mai întâi, ca să-i faci să se oprească!

Malaiezul nu aşteptă să i se mai repete ordinul. În câteva clipe făcu să funcţioneze Hotchkiss-ul. Tacataca mitralierei domină duduitul motorului; gloanţele îndreptate cu îndemânare, zburară să ricoşeze la câţiva paşi doar de pirogă…

Cei cinci băştinaşi se opriră brusc din vâslit. Nemişcaţi pe băncile lor, priveau barca automobil care se pregătea să le acosteze piroga. Spaima le schimonosea feţele crunte.

Ştiau ei prea bine care era puterea maşinii ucigătoare a Albilor, care făcuse abia de curând atât de multe victime printre voinicii tribului lor, în timpul atacului de la Joyalty-Harbour.

— Stop! Stop!

Syyama agită mâna stângă cu stăruinţă. În câteva clipe opri barca-motor la o mică distanţă numai de pirogă. Malaiezul continua să ţie îndreptată mitraliera împotriva celor cinci oameni.

— Unde este *tuan?* întrebă el cu glas puternic.

Nokoro vorbea destul de binişor dialectul Neo-Hebridelor. Adversarii, băgaţi în sperieţi, se grăbiră să răspundă:

— Albul este la leproşi!

— La insula Aoba?

Cei cinci băştinaşi dădură din cap, afirmativ.

— Sunteţi toţi nişte câini spurcaţi, strigă Malaiezul, care cunoştea demult reputaţia groaznicei insule. — Vi s-ar cuveni să vă arunc rechinilor ca hrană!

Cu un gest semnificativ, Nokoro arătă spre forma lungă a unui rechin, care trecea, între două valuri, la o mică distanţă de ei. Apoi. Îndreptând din nou mitraliera asupra pirogii, stărui:

— Dacă nu ne conduceţi numai decât la locul unde se

află *Tuan,* vă măcelărim pe toţi cinci!

La tonul neîndurător al Malaiezului, sălbatecii înţeleseră repede că, cel care le vorbise, era hotărât să-şi înfăptuiască ameninţarea.

Utilizând o mimică din cele mai savante, dădură a înţelege că erau gata să se întoarcă la insula leproşilor şi să arate locul unde părăsiseră pe prizonierul alb.

— Haide, porniţi! porunci Nokoro.

— Luaţi-o înainte! Dar dacă vă pune diavolul să ne minţiţi, vă scufund piroga cu mitraliera!

Cei cinci băştinaşi nu-şi pierdură timpul cu discuţii zadarnice. Numai vederea mitralierei le pricinuia o groază de nedescris. De voie, de nevoie, se puseră pe vâslit. Barca-motor îi urmă de aproape şi, curând, cele două bărci porniră de-a lungul litoralului Insulei Leproşilor.

Syyama şi Nokoro cu greu îşi stăpâneau nerăbdarea; erau copleşiţi de un sentiment de oroare şi de spaimă gândindu-se la soarta cumplită pe care sălbatecii o hărăziseră Căpitanului.

Vor ajunge oare la timp ca să-l scape?

În fiecare clipă privirile lor zăboveau pe linia ţărmului pe care valurile aruncau într-una horbotele lor de spume; dar tot nu zăriră ţipenie de om…

Vâslaşii nici ei nu slăbeau din ochi malul, căutând să regăsească locul, lucru ce le venea cam greu şi curând îi cuprinse teama că nu vor putea îndeplini cererea celor doi potrivnici. Din fericire, după câteva dibuiri şi şovăieli, ocupanţii pirogii dădură peste faimoasa plaje.

Îndată, cu gesturi mari, o arătară stăruitor Japonezului şi Malaiezului, aceştia din urmă însă nu încetară să-i menţină pe sălbateci sub ameninţarea mitralierei mult temute.

În puţin timp, cele două bărci se apropiară de locul unde fusese părăsit căpitanul. Syyama se pregătea să acosteze şi să se repeadă în recunoaştere când Malaiezul, lângă el, scoase deodată un strigăt scurt.

— Oamenii Acolo!

Nokoro arătă un grup care părea a căuta pe ţărm. Atunci, fără să mai aştepte, temându-se ca nu cumva căpitanul să fi şi fost descoperit şi târât în mijlocul insulei, Malaiezul îşi puse în funcţiune mitraliera, cu gândul ca. Printr-asta, să-i sperie doar pe leproşi, care păreau a căuta pe cineva pe plajă şi a examina cu atenţie pământul. Răpăiră vreo treizeci de gloanţe. Proiectilele ridicară un nor de praf la câţiva centimetri doar de locul ocupat de leproşi.

Efectul acestei scurte salve fu imediat. Leproşii, tocmai dăduseră de urma lăsată de căpitan şi se îndreptau acum spre palmierul unde Fred Morgan făcuse sforţările lui deznădăjduite ca să se elibereze de legăturile frânghiilor. Ei făcură îngroziţi o săritură înapoi; în câteva clipe se înfundară în desiş şi dispărură.

Atunci se auzi o voce răsunătoare, turburând tăcerea care urmase după această retragere găbită:

— Repede! Încoa, prieteni!

— *Tuan* e acolo! Recunosc vocea lui *Tuan.*

împotriva calmului său obişnuit, Nokoro sări peste bord şi se grăbi să ajungă la plajă, lăsând Japonezului grija să ţie în respect, cu ajutorul mitralierei, pe cei cinci vâslaşi.

Tremurând de frică, mizerabilii se şi credeau condamnaţi să fie seceraţi de o salvă de gloanţe şi privirile lor nu se mai desprindeau de pe ţeava de oţel care reflecta în momentul acesta razele orbitoare ale soarelui tropical.

Nokoro alergă ca un nebun; căpitanul chema într-una. Trecând de locul unde leproşii o luaseră la fugă, Malaezul zări în sfârşit o formă care se zbătea la picioarele unui palmier.

— Tuan! Tu eşti! În sfârşit!

— Bravul meu Nokoro! Pot spune că ai sosit la timp! Nu mă prea simţeam tare bine adineauri!

În câteva clipe Malaiezul, trăgând *Kriss*-ul pe care-l purta întotdeauna la cingătoare, se grăbi să taie frânghiile, liberând pe Englez. Istovit de sforţările pe care

le făcuse, Fred răsuflă o clipă, apoi îmbrăţişă pe ajutorul lui credincios.

— Cum dracu ai făcut ca să ajungi la mine, dragul meu Nokoro?

Şi Căpitanul spuse pe scurt liberatorului său cât de mare i-a fost bucuria pe care a simţit-o, în momentul în care auzise, răsunând pe plaja din apropiere, familiarul tacataca al mitralierei lui.

— Crezusem că totul era pierdut pentru mine! încheie el. Dar acum, să plecăm! Vreau să părăsesc cât mai repede pământul ăsta ciumat. Uf! Mi-a fost destul să zăresc numai pe locuitorii lui! Şi apoi, am de regulat o socoteală serioasă cu onorabilul Matt Darton! Acum partida va reîncepe şi totul mă face să cred că, de data asta, jocul îl voi câştiga eu. În sfârşit, om vedea!…

CAPITOLUL 5.
ÎNTOARCEREA LA JOYALTY-HARBOUR

Fred Morgan ajunse repede la plajă. Mare-i fu uimirea când dădu aci cu ochii de paznicii lui de adineauri.

— De unde până unde ei aici? I-aţi întâlnit vasăzică pe mişeii ăştia? întrebă el, după ce strânse viguros mâna Japonezului.

În puţine cuvinte, Nokoro lămuri cum putuse deosebi cu Syyama strigătele căpitanului în momentul chiar în care piroga trecea prin faţa plajei Joyalty-Harbour. Englezul asculta aceste explicaţii mormăind mulţumit şi aprobator. De cum ajunseră la ţărm, el se înfipse în faţa celor cinci sălbateci:

— Hello, *boys,* nu vă gândirăţi că o să ne regăsim atât de repede. Ei bine, de vreme ce aşa este, mă bizui pe voi!

O să ne însoţiţi la Espiritu-Santo şi o să vă îmbarcaţi numai decât în barca noastră!

„Dar una să ştiţi, la cea mai mică încercare duşmănoasă din partea voastră, pun să vă arunce peste bord, ca să slujiţi de hrană rechinilor. Tălmăceşte-le cuvintele astea, Nokoro, ca să ştie de pe acum la ce au să ce aştepte!

Malaiezul se grăbi să se supună. Îşi însoţi cuvintele cu gesturi semnificative, arătând de trei ori spre mitralieră.

Cei cinci sălbateci tremurau de frică. La un nou semn al căpitanului, săriră şi se ghemuiră în barca-motor, sub vigilenta supraveghere a Japonezului. Fred se aşeză la volan şi puse în mişcare motorul. Barca începu să lunece

cu o repeziciune vertiginoasă pe suprafaţa apei.

— O să fim la Joyalty-Harbour înainte de prânz, declară după un timp căpitanul. Cel dintâi lucru ce avem de făcut e să ne răfuim cu Matt Darton şi să smulgem din ghearele lui pe biata ceea nenorocită de fată.

Fred părea că uitase necazurile prin care trecuse mai acum câteva ore; cu fălcile încleştate, îşi conducea barca cu o mână sigură. Cei cinci prizonieri nu se clinteau. Nokoro purtase de grijă să le ia cuţitele de vânătoare şi măciucile. Stau chirciţi, nemişcaţi, cu spaima în privirile aţintite necurmat spre Insula Leproşilor, al cărei ţărm se pierdea tot mai mult în depărtare.

Căpitanului Uragan nu-i fu greu să se orienteze. Era grăbit să-şi ajungă ţinta şi să-şi regăsească pe *Charlie* al lui.

La gândul numai că Ketchul sta fără paznic lângă debarcader, se simţea cuprins de temeri serioase. Îşi da lesne seama, într-adevăr, că Darton trebuie să fi fost prevenit de către cercetaşii lui indigeni, de prezenţa vasului în micul port. Fără doar şi poate ticălosul se pregătea să pună mâna pe vas… Ba poate chiar că la ora asta plecase, luând cu el prizoniera…

— Am să-l urmăresc până şi în Iad de va fi nevoie! murmură printre dinţi Fred Morgan, care spumega de mânie.

Şi goana vertiginoasă continuă. Gânduri peste gânduri se încâlceau în mintea tânărului.

Se gândea la Colette, îl apăsa orice întârziere în liberarea nefericitei. Acum îi revenea deosebit de limpede în minte chipul jumătate ascuns de căluş al captivei şi totuşi o zărise abia câteva clipe… Şi vorbele ameninţătoare ale falsului preot şi acum îi mai răsunau încă în urechi…

În ciuda durerii ce i-o pricinuia carnea zdrobită a mâinilor lui, se simţea încă plin de o energie neînfrântă. Şi împrejurările providenţiale în care fugise de la Aoba îi dădeau speranţa că în curând va avea o biruinţă

hotărâtoare asupra banditului.

Cu toate acestea, Englezul se întunecă la faţă când barca ajunse la Joyalty-Harbour: temerile lui se realizau. *Carlie* nu mai era ancorat acolo. Dispăruse!

— Au plecat! strigă el scrâşnind din dinţi.

Barca acostă repede. Dar căpitanul, nelăsând măcar timp celor două ajutoare ale lui să otgonească barca, sări pe scară urcând treptele în fugă. Ruinele încă fumegânde ale clădirilor distruse alcătuiau o pată mare, neagră; cadavre zăceau peste tot şi aerul era greu de un miros dezgustător.

Pe leşuri stăteau păsări de mare care începeau să rupă cu pliscurile bucăţi de carne. Când se apropie Englezul, îşi luară zborul cu mare zgomot.

Fred Morgan nu zăbovi mult în mijlocul ruinelor; zărise câteva siluete de indigeni. Năvălitorii canibali veniseră şi ei la ospăţ…

Fără să se gândească măcar la primejdie, Englezul se repezi la un vlăjgan înalt care alerga spre grădină.

Se încinse o goană nebună. Indigenul avea picioare lungi. Se străduia să ajungă în hăţiş unde se refugiaseră deja camarazii lui înspăimântaţi de întoarcerea albului. Dar şi Fred simţea curgându-i parcă foc prin vine.

Şi chiar în clipa când fugarul voia să sară peste gardul format din tufişuri spinoase, el făcu un salt şi căzu cu toată greutatea în spatele canibalului.

Ciocnirea fu atât de violentă, încât amândoi îşi pierdură echilibrul şi, strânşi înlănţuiţi unul de altul, se rostogoliră în iarbă. Negrul se zbătu cu furie şi cât pe ce să scape din strânsoarea potrivnicului său, când, cu un pumn, acesta îl trimise lat pe jos, apoi îl luă de părul lui lung şi lânos şi-l târî până la ruine.

Dinspre ţărm tocmai venea Nokoro.

— Hai repede! Ajută-mă să descos pe haidamacul ăsta!

Malaiezul se apropie; în mână avea un revolver. În timpul acesta sălbatecul, cu faţa mânjită de sângele ce-i curgea din răni, îşi reveni în fire. Voi să se ridice dar mâna

vânjoasă a Englezului se lăsă grea de tot pe umărul lui şi, în acelaşi timp, simţi pe piept atingerea rece a ţevii revolverului lui Nokoro.

— Vorbeşte! Întreabă-l unde se află Reverendul şi fata albă pe care o ţine prizonieră.

Malaiezul repetă întrebarea şi sălbaticul înlemni înspăimântat. Dinţii îi clănţăneau şi privirile nu i se mai desprindeau de la revolver.

— Vorbeşte odată, tâlharule, că de nu te ucid…

Atitudinea Englezului deveni atât de ameninţătoare încât prizonierul se resemnă în sfârşit… Răspunse cu vocea tremurândă la scurtele întrebări pe care i le puse Nokoro în dialectul lui şi, cum căpitanul aştepta pradă unei nerăbdări din cele mai mari, Malaiezul îi tălmăci lămuririle sălbaticului:

— Tâlharul a plecat la bordul corăbioarei, *tuan!* A luat cu el pe captivă şi trei oameni drept echipaj.

— De asta mă şi temeam. În ce direcţie?

Sălbatecul, întrebat răstit, întinse mâna spre apus.

— *All right!*… Acum, la ce oră a ridicat *Charlie* ancora?

Canibalul dădu un răspuns destul de încâlcit dar, pe cât se putu dumiri Nokoro, *Ketch*-ul plecase abia de o oră.

— Atunci, repede! Nu mai e vreme să zăbovim aici, curmă căpitanul discuţia, dând drumul prizonierului său, care se întinse pe pământ cât era de lung. Să ne îmbarcăm tustrei. Trebuie să-l ajungem pe Darlon până încă nu capătă un avans prea mare.

— Şi ceilalţi prizonieri, *tuan?*

— Numai ne încurcă; n-au de cât să plece la ducă-se pe-pustie împreună cu ăsta de-aici. Sfătuieşte-i să nu se mai întâmple altă dată prin calea noastră, că a doua oară n-au să mai scape aşa de ieftin!

Canibalul, căruia căpitanul îi dăduse drumul, nu aşteptase sentinţa aceasta ca să-şi ia tălpăşiţa. În câteva clipe ajunse la gard, îl sări şi alergă mai departe spre ceilalţi viteji din trib care aşteptau ascunşi în hăţiş.

Cele câteva informaţii pe care le culesese îi erau prea

îndestulătoare Englezului. Acum avea să se încingă lupta finală.

Barca-automobil era destul de rapidă pentru ca el să poată spera că va ajunge *Ketch-vl,* mai ales că Darton naviga probabil cu viteză normală. Ticălosului nici prin gând nu-i trecea că mâna justiţiei era deasupra lui.

Dimpotrivă, probabil că binecuvânta întâmplarea care-i îngăduise să-şi adjudece, fără plată, vasul căpitanului Uragan.

— Acum daţi drumul repede netrebnicilor ăstora!

Cei cinci prizonieri, care se mai aflau încă în barcă sub supravegherea vigilentă a Japonezului, deschiseră ochii mari când Nokoro le anunţă că erau liberi. Urcară repede scara şi dispărură iute şi ei, nedumeriţi încă, cum de scăpaseră aşa de uşor.

*

*   *

— Acum, băieţi, să vedem ce suntem în stare noi trei! Trebuie să ne recucerim pe *Charlie* al nostru şi să dăm hoţului pedeapsa pe care o merită.

Syyama şi Nokoro erau în culmea bucuriei, ochii lor negri le scânteiau şi căpitanul îşi reluă locul la volanul bărcii; şi, în curând, aceasta se depărtă, spre larg, în direcţia Vest.

Se scurse o jumătate de oră. Şalupa luneca la suprafaţa undelor, cu iuţeala fulgerului. Fred observa neobosit orizontul.

Până acum nu descoperise nimic, nici cel mai mic punct care să poată face să se creadă că vasul *Charlie* luase direcţia aceasta…

Şi Englezul se simţea cuprins de bănuieli chinuitoare; nu cumva canibalul îi dăduse informaţii false ca să înlesnească banditului să scape mai lesne? Dacă ar fi fost aşa, ar fi ud dezastru. Matt Darton liber, Colette în puterea banditului, fără ca să fie cu putinţă de regăsit o urmă serioasă… Şi doar falsul reverend era destul de

priceput ca să înşele luni de-a rândul cercetările celor mai ageri copoi. Totul părea grav compromis.

Din fericire, o exclamaţie a lui Syyama făcu să se risipească temerile Englezului.

În acelaşi timp, Malaezul, exclama şi el:

— Uite-l colo pe *Charlie*, *Tuan! Charlie* al nostru!..

De astă dată cei doi credincioşi tovarăşi ai lui Fred nu se înşelau; se zărea chiar Ketchul în zare, la tribord. Cele două pânze ale navei, de o albeaţă imaculată, se desprindeau limpede pe cerul albastru.

— Curaj, *old boys!* răcni Englezul. De astă dată, am pus mâna pe ei.

Fred simţi revenindu-i speranţa.

— Repede, Syyama, pregăteşte mitraliera!

În timp ce Japonezul îi executa ordinul, Englezul continua să manevreze ţintă, înspre Ketch. Câteva minute încă şi avea să-l ajungă, să-l acosteze; lupta, de atâta vreme dorită, avea să se-ncingă.

*

*   *

Curând, din barca lor, cei trei bărbaţi putură zări siluetele care se desprindeau pe bordul Ketchului. Fără nicio îndoială că prezenţa lor fusese semnalată. Matt Darton şi tovarăşii săi îşi dădeau seama de primejdia care-i păştea şi de intenţiile acestor adversari neprevăzuţi... Se pregăteau şi de partea lor de luptă.

În primele momente, apărătorii Ketchului păreau siguri că de partea lor va fi biruinţa; totuşi, faptul că Fred avea în stăpânirea lui mitraliera, îi procura lui şi celor două ajutoare un avantagiu hotărâtor.

Între cele două vase nu mai era o depărtare decât de câteva sute de metri când, deodată, se auziră câteva detunături, trase de pe puntea lui *Charlie.*

— Culcaţi-vă jos! comandă Englezul.

Malaiezul şi Japonezul se grăbiră să execute cât ai clipi acest ordin, de neapărată prevedere. Primele gloanţe

duşmane ricoşaseră aproape de tot de ei; două din ele chiar se înfundară în lemnul bordajului.

Totuşi, pe Căpitanul Uragan, atacul acesta nu părea să-l fi intimidat. El, departe de a se adăposti cum sfătuise pe tovarăşii săi, rămânea drept, nesimţitor faţă de tir şi de primejdie. Purul lui lung, blond, fâlfâia în vânt şi razele soarelui făceau să-i strălucească cerceii de aur.

O nouă salvă se abătu în jurul bărcii, un proiectil atinse uşor tâmpla stângă a Căpitanului Uragan dar această nouă descărcătură nu-i răci, nici măcar pentru o clipă, entuziasmul. Continuând mereu să-şi conducă barca, strigă celor două ajutoare ale sale:

— Hello, Syyama! pregăteşte-te să-mi iei locul. Cât despre tine, Nokoro, ai să pui mitraliera... Bagă de seamă, nu face mari stricăciuni lui *Charlie!*

— Înţeles *Tuan!*

Japonezul se instală cu mare repeziciune la locul pe care-l ocupase căpitanul. Abia pusese mâna pe volan că Fred, se şi îndreptase spre marginea bărcii şi, drept în picioare, cu braţele întinse, sta gata să se arunce în apă...

— Dar ce faci, Tuan? întrebă Malaiezul, uluit de hotărârea bruscă a şefului său.

Fred nu se sinchisi măcar să răspundă; îşi luă elanul şi se dădu afund. Apa stropi în jurul lui, el dispăru timp de câteva clipe, apoi capul îi reapăru la câteva zeci de metri. Spintecând viguros undele, înotă întins spre *Charlie.* Gloanţele continuau să şuiere în jurul lui.

Înfricoşaţi, Syyama şi Nokoro se supuneau ordinelor şefului lor. Mitraliera trăgea mereu în ocupanţii bordului şi, curând, unul din indigenii complici ai lui Darton, bătu aerul cu braţele şi, căzând peste balustrada vasului, se scufundă în mare.

Temându-se de a se expune tirului ucigător al celor doi oameni, banditul şi cu ceilalţi tovarăşi ai lui se grăbiră să-şi caute fiecare, un adăpost. Syyama, ne mai deosebind nicio siluetă, se opri din tras. Ochii lui mici, oblici, se plimbară iscoditori pe suprafaţa liniştită a apei, că doar o

mai deosebi undeva capul căpitanului, pe care-l văzuse răsărind abia adineauri, nu departe de carena Ketchului. Dar nici el, nici Malaiezul, nu izbutiră să-l mai zărească pe Fred. Deodată, Nokoro lăsă să-i scape o exclamaţie plină de groază:

— Rechini!… *Tuan* e pierdut!

La vreo douăzeci de aruncături de braţ de bordul lui Charlie, trei forme lungi apăruseră… Erau rechinii în căutare de pradă.

CAPITOLUL 9.
LA PÂNDĂ!

— *La Cucarracha!... La Cucarracha!*

Colette Garnier întredeschise ochii, mirată. Îşi dădu îndată seama că era întinsă pe un pătuc, într-o cabină destul de strâmtă, luminată de o ferestruică rotundă.

Dar ceea ce-i atrase atenţia fu un papagal albastru, cocoţat pe un raft pe care erau aşezate câteva cărţi. Ciudata pasăre bătea din aripi şi repeta fără încetare aceste două cuvinte, cu vocea ei nazală:

La Cucarracha!... La Cucarracha!

După uşorul tangaj care-i scutura refugiul, tânăra fată înţelese îndată că fusese transportată pe bordul unui vas. Profund intrigată, făcu sforţări să-şi adune ideile, să-şi explice cum de ajunsele acolo. O exclamaţie surdă îi scăpă când simţi la încheieturile mâinilor dureroasa roadere a frânghiilor, care o reţineau prizonieră. Dar şi umărul rănit o făcea să sufere destul.

Colette se smulse din amorţeala ei. Simţimântul jalnicei sale situaţii îi reveni. Acum... Da... Îşi aducea aminte!...

Una după alta, lupta disperată care se stârnise la Joyalty-Harbour, răpirea ei de către sălbateci, după ordinul lui Matt Darton, apoi dramaticul tête-à-tête din cabană, toate, pe rând, i se înfăţişau memoriei cu o claritate impresionantă...

— Prizonieră! Sunt prizoniera acestui monstru!

Numai căluşul, care înăbuşea strigătele captivei, îi fusese scos. Fără îndoială că banditul socotea că aci nu

mai avea a se teme de strigătele victimei sale.

Colette se simţi zdrobită de copleşitoarea deznădejde. Lacrimi grele îi apărură între gene.

îşi pierduse cunoştinţa după plecarea lui Fred Morgan. Acum, pe bordul acestui bastiment misterios, recăpătă încetul cunoştinţa tristului ei destin.

— Doamne, Dumnezeule, de ce, de ce m-ai părăsit?

De ce ai îngăduit acestui monstru să facă din mine lucrul lui, sclava lui!

Nenorocita tocmai era să izbucnească din nou în lacrimi când, deodată, privirile limpezi i se opriră asupra unui portret care se afla agăţat în perete. Era fotografie sub sticlă a unui tânăr blond, cu o caschetă de marinar în cap.

Colette îşi reţinu orice mişcare, intrigată. Tânărul acesta nu-i era necunoscut.

I se părea chiar că-l întâlnise… Da… de curând… de curând…

Timp de câteva secunde prizoniera, uitându-şi pentru moment disperarea, se sili să-şi amintească. Chipul i se lumină.

— Îmi aduc aminte! În cabană… Omul acesta a intrat… Apoi sălbatecii, care aşteptau lângă mine în umbră, s-au năpustit asupra lui şi l-au redus la neputinţă!

O nouă problemă se născu în mintea fetei: De ce se afla portretul acesta în cabina asta?

La Cucarracha!… La Cucarracha!…

Papagalul îşi urmă concertul lui neplăcut şi făcu pe prizonieră să tresară. Privi penele azurii ale păsării, care sărea încoace şi încolo, furioasă că e închisă, repetând fără încetare cele două cuvinte, care păreau că-i constituie tot repertoriul.

Dar Colette îşi întrerupse foarte repede examinarea păsării, căci aproape de tot de cabină, pe puntea enigmaticului bastiment, se auzi zgomot de voci.

— El, bestia! Tot bestia! murmură tânăra fată înnebunită.

Captiva recunoscuse vocea aspră a lui Matt Darton. Banditul dădea ordine oamenilor care-ţ completau echipajul, înfricoşată, întinse urechea, sperând să mai prindă câteva cuvinte care să-i îngăduie să ştie exact unde se află şi care erau intenţiile răpitorilor ei.

— Trageţi! blestemaţilor, tâmpiţilor! Trageţi mereu în câinii ceia! Vin să ne atace!

Câteva detunături urmară după ordinul acela. Prizoniera se ridică gâfâind de pe culcuşul ei. Zgomotele acestea de luptă, care izbucniseră deodată, turburând calmul înconjurător, făceau să-i dispară temerile şi o umpleau de noi speranţe.

Dacă Matt Darton şi oamenii lui erau atacaţi, asta însemnează că venea cineva într-ajutorul ei, că se fac sforţări pentru liberarea ei!…

împinsă de o putere irezistibilă, Colette se zbătu să alunece în jos de pe culcuşul ei şi căzu greu pe podea. Simţi o mare durere la umăr dar, stăpânindu-şi suferinţa izbuti, de bine de rău, să se salte în picioare, aperi să se proptească de peretele cabinei. Atunci îşi lipi faţa de ferestruica rotundă.

La început prizoniera nu văzu nimic, decât marea care înconjura de toate părţile vasul necunoscut pe bordul căruia fusese transportată; în curând îi scăpă însă o exclamaţie când zăriră câteva zeci de metri doar, o barcă-motor, vopsită în alb.

— Este chiar barca lui Tăticu! exclamă ea în culmea uimirii.

Dar tânăra fată nu izbuti nici decum să zărească pe oamenii care se aflau în barca-motor. Syyama şi Nokoro se întinseseră pe pântece ca t. A se apere de tirul adversarilor lor. Doar tacataca mitralierei lor se auzi în câteva rânduri.

După înjurăturile repetate ale lui Matt Darton, după tropăiturile repezite ale picioarelor goale pe punte, Colette înţelese foarte repede că acest atac neaşteptat îi surprinsese la culme.

Un zâmbet îi înflori chipul îndurerat de atâtea chinuri. În sfârşit, Dumnezeu nu rămăsese surd la chemările ei?

Timp de câteva minute, o tăcere înspăimântătoare urmă zgomotelor luptei. Duduitul motorului tăcuse, mitraliera de asemeni. Nu se mai auzea decât vocea groasă a lui Darton, care urla:

— S-a scufundat!... A dispărut! Trageţi în el dacă-l vedeţi reapărând.

Cu inima bătândă, Colette aşteptă.

Tăcerea stăruia. Fără îndoială că banditul şi oamenii lui se străduiau să repereze din ochi pe cel pe care-l văzuseră adineauri dându-se afund.

În două rânduri, câte o grindină de gloanţe ale mitralierei domină plescăitul apei. Se auzi zgomotul unui corp căzut în apă, urmat îndată de o înjurătură.

— Dar culcaţi-vă dracului jos, idioţilor! răcni Darton. Nu-i nevoie să le serviţi de ţintă. Vreţi să vă împuşte şi pe voi, nătărăilor, ca pe Taro?

Prizoniera înţelese că focul asaltanţilor făcuse o victimă printre cei din echipajul vasului. Apoi tăcerea domni din nou, turburată în cabină de fâlfâitul de aripi şi de strigătele repetate ale papagalului albastru, care se izbea neîncetat de uşa închisă şi de pereţii strâmtului refugiu.

Minutele se scurseră, grele de spaimă. Colette sta tot nemişcată, broboane mari de sudoare îi curgeau de-a lungul feţei slăbite de suferinţele şi de spaimele îndurate.

Nenorocita ştia într-adevăr că soarta ei se hotăra în clipa aceasta.

Prin ferestruică nu văzu pe nimeni. Darton şi oamenii lui se fereau prudenţi, să rămână pe partea aceasta a punţii, care era cu totul descoperită.

La o mică distanţă, barca-motor continua să se balanseze încet, pe undele calme.

Şi, deodată, Colette tresări; două mâini apăruseră într-adevăr şi se agăţau de balustradă. Apoi, se ivi încet un cap, cu părul ud lipit de fruntea care îi şiroia de apă şi, în sfârşit, apăru omul întreg. După ce se scutură de apă, se

săltă trecând binişor peste bord şi se lungi jos, lângă cabină.

Fata urmărea cu spaimă mişcările noului venit. Recunoscu îndată chipul viril şi energic al noului venit… Era acelaşi tânăr a cărui fotografie o contemplase aci, în cabină, când îşi revenise în simţiri.

Cum de se afla acolo Căpitanul Uragan, pe care-l zărise pentru ultima oară în mâinile bandiţilor şi pe care Darton, de la care-i. Ştia numele — îl condamnase să piară în insula leproşilor?

*

*   *

Colette n-avu timp să se frământe multă vreme cu turburătoarea întrebare. O izbitură violentă o făcu să se întoarcă brusc. Zgomotul unui zăvor tras, răsună la intrarea refugiului ei. Aproape îndată uşa se dădu în lături şi un bărbat se repezi în prag…

— Matt Darton! exclamă fata cu oroare.

— Ei da, Matt Darton, spuse noul venit. Am venit mititico, să-ţi dovedesc că nu ţineam să te părăsesc pentru nimic în lume!

Banditul închisese uşa în urma lui. Fără ca să se sinchisească de papagalul care continua să scoată ţipetele lui nazale, se înfipse în faţa captivei apoi, privind-o ţintă, spuse rânjind:

— Hei, constat că ai făcut mari sforţări de energie. Ai vrut să vezi ce se petrece pe afară! Dar fii pe pace mititico! Ar fi primejdios să te hrăneşti cu speranţe zadarnice. Orice s-ar întâmpla, Matt Darton n-o să te lase să-i scapi din mâini.

— *La Cucarracha! La Cucarracha!*

— Cobe blestemată! Taci odată!

Exasperat de tărăboiul pe care-l stârnea papagalul, banditul voi să-l izbească cu piciorul. Nu-şi nimeri ţinta şi lovi în uşă pe când Charleston, cu un repede fâlfâit, se cocoţase din nou pe raftul de cărţi.

— Aşteaptă puţin! Te-nvăţ eu minte!

Furios, banditul îşi uită timp de câteva clipe prizoniera şi făcu sforţări să prindă şi să sugrume pasărea.

O vânătoare straşnică se stârni în cuprinsul cabinei…

Privirile îngrozite ale Colettei, care se lipea tot mai mult de perete, îi urmăreau.

Matt Darton întinse braţele şi se sili să prindă pe Charleston, care se învârtejea într-una; pene zburau în toate părţile, un tablou agăţat în perete căzu şi geamul i se sparse cu zgomot.

Timp de două minute, ticălosul făcu încercări zadarnice: de fiecare dată, în care credea că acum-acum prindea papagalul, acesta se libera, pocnindu-l cu pliscul, îi aluneca între degete şi zbura la celălalt capăt al cabinei.

În sfârşit, îndesând pasărea într-un colţ, Matt izbuti s-o prindă.

Ţipete aspre, asurzitoare, se auziră şi Charleston zgâria şi muşca cu cruzime, mâna cumplitului său potrivnic.

— Animal spurcat! Las’ că-ţi sucesc eu gâtul!

Banditul tocmai se pregătea să-şi îndeplinească ameninţarea, mâinile lui se închideau ca nişte cleşti în jurul gâtului nefericitului papagal, care se zbătea cu furie şi se străduia, fără izbândă, să-l mai muşte odată ca să-l facă să-i dea drumul.

Nefericita zburătoare părea, de astă-dată, condamnată la o moarte sigură când, deodată, se auzi o izbitură violentă în uşă. Repezită *cu* putere de un umăr voinic, uşa cedă. Instinctiv, banditul se întoarse şi uimirea lui se vădi atât de mare, recunoscând pe omul care se ivise în prag, în cât slăbi strânsoarea. Charleston liberat, zbură şi se refugie şi de astă dată, pe raftul de cărţi.

Colette, se întoarse şi ea. Dar apariţia noului venit, departe de a stârni la ea spaimă, o făcu să întrezărească speranţe nebuneşti.

Privirile i se luminară, buzele i se mişcară uşor şi lăsară să-i scape două cuvinte:

— Căpitanul Uragan!

CAPITOLUL 10. ULTIMA LUPTĂ A LUI MATT DARTON

Era chiar Fred Morgan, cel care intervenea în chip atât de neaşteptat.

După ce înota se în direcţia Ketchului, fără ca să se sinchisească de gloanţele pe care i le trimeteau bandiţii, Englezul se afundase pentru a doua oară şi, trecând pe sub carena vasului său, izbutise să iasă la suprafaţă în partea cealaltă.

Pe când se puneau la adăpost, cum puteau, ca să evite ploaia de gloanţe a mitralierei, Darton şi tovarăşii săi nu-şi dăduseră seama de manevra căpitanului, pe care-l credeau atins mortal de unul din proiectilele lor.

Şi apoi, ei zăreau neliniştitoarele dâre pe care le lăsau rechinii şi îşi închipuiau că rechinii îi vor descotorosi, desigur pe veci, de teribilul lor adversar.

Dar dovedeau că nu-l cunoşteau bine pe Căpitanul Uragan, dacă se gândeau că el ar putea sucomba astfel. Agăţat de cheresteaua tribordului, tânărul, pe care şi tovarăşii săi îl pierduseră din ochi, îşi dădea seama de primejdia care-l păştea din partea rechinilor, atraşi deocamdată de căderea cadavrului Melanezianului, doborât adineauri…

După ce se încredinţă, dintr-o repede aruncătură de ochi, că această parte a Ketchului rămăsese pustie, se căţăra până la balustradă apoi, executând o gimnastică abilă şi primejdioasă, izbuti să ajungă pe punte. În momentul acesta îl zărise Colette de la ochiul cabinei ei. Apoi, întinzându-se jos cât era de lung, Englezul se silise să nu atragă atenţia ticăloşilor; la câţiva paşi zări doi Melanezieni, pitiţi de frica mitralierei pe după nişte lăzi.

Fără a căuta să atace pe indigeni pe la spate, Fred începu, tot târându-se, să ajungă în faţa cabinei. Înjurături, un tapaj asurzitor, ţipetele repetate ale lui Charleston, îi dădură a înţelege că Matt Darton se afla în momentul acesta în interiorul cabinei.

Atunci căpitanul nu mai şovăi; cu mâna pe clanţă şi proptind umărul de uşă, se năpusti în ea cu putere. Uşa cedă.

Acum cei doi adversari se aflau din nou faţă-n faţă. Timp de câteva clipe, falşul reverend rămase ca o stană de piatră. Il recunoscuse, nici vorbă, numai decât pe Fred Morgan şi se întreba, uluit, cum de putuse scăpa prizonierul său de sub straşnica pază a canibalilor şi de sub fioroasa putere a leproşilor. Dar, o- dată cu capul, nu-şi putea închipui ca Fred Morgan să împingă atât de departe îndrăzneala, încât să se aventureze chiar aci, pe punte… Mai ales că îl crezuse rănit mortal de un glonte şi sfâşiat de rechini.

— Intre noi doi acum, stimabile Matt Darton! Avem de regulai o socoteală serioasă! De astă dală nu-mi mai scapi!

Fred se înălţă în faţa uşii, barând ori ce retragere a banditului care, cu faţa convulsionată de furie, se îndesase încordat, gata să se năpustească, cu pumnii enormi înainte.

Totuşi, această primejdioasă atitudine de atac a ticălosului, nu păru să-l intimideze pe Englez. Aşteptă. Jerseul lui pe jumătate rupt, îi descoperea pieptul gol şi bronzat. Pantalonul de pânză ud i se lipea de pulpe, părul îi atârna pe frunte; cu un gest repede şi-l dădu pe spate.

Darton crezu să poată profita de clipa aceasta, ca să pornească atacul. Se năpusti cu capul înainte. Disperată, Colette scoase un strigăt de spaimă. Îşi închipuia că noul venit va cădea doborât sub atacul furios al banditului. Dar Englezul ghicise intenţiile potrivnicului şi, chiar în momentul în care mizerabilul dădea buzna, el se dădu repede deoparte… Ne mai întâlnind decât golul în faţa lui,

Matt Darton căzu violent cu capul în pervazul uşii. Voia tocmai să se ridice, când braţul căpitanului se destinse cu repeziciunea fulgerului. Pumnul lui nervos izbi năprasnic bruta, în plină falcă.

Banditul se clătină şi căzu pe spate, scuipând doi dinţi; un fir de sânge apăru şi se prelinse în colţul gurii. Totuşi, această energică ripostă nu-i fu de ajuns ca să-l doboare şi să se dea bătut; scoţând un blestem îngrozitor, Matt Darton se năpusti din nou asupra lui Fred Morgan.

Se încinse o luptă crâncenă, corp la corp, sub privirile îngrozite ale tinerei fete, care sta tot ghemuită în peretele cabinei, lângă ferestruică. Cu faţa hidoasă şi însângerată, Matt Darton se silea să-şi cuprindă adversarul — cu ajutorul unei piedici spera să-l facă să-şi piardă echilibrul. Mai puternic la înfăţişare decât Englezul, mizerabilul ar fi izbutit poate să-l zdrobească sub greutatea lui şi să iasă biruitor. Inima Colettei bătea să se spargă.

Dar banditul avea de-a face cu un adversar de primul rang. Fred susţinu vitejeşte noul lui asalt, mâinile lui se încleştară pe încheieturile mâinilor brutei şi-l imobiliză timp de câteva clipe… Faţă în faţă, cu figurile contractate şi înecate în sudoare, aşteptară nemişcaţi, fiecare din ei căutând să-l facă pe celălalt să se-ncovoaie.

Prizoniera îşi putu da totuşi seama că Fred Morgan câştiga puţin câte puţin superioritate.

Beat de furie şi de durerea loviturilor primite, Matt Darton îşi pierdea, văzând cu ochii, stăpânirea de sine. Exasperarea lui făcea contrast cu recea energie pe care o desfăşura adversarul lui. Încet dar sigur, Fred Morgan i-o lua înainte, încă două trei minute şi ticălosul, învins, se va vedea silit să ceară îndurare.

Dar Matt Darton voi să-ncerce o lovitură. La o sguduitură a vasului, provocată de un tangaj, mâna îi scăpă din strânsoarea căpitanului. O duse cu iuţeală la brâu smulgând din el un cuţit ascuţit ca un brici şi, ridicând braţul, vru să-l lovească pe adversar.

— Dumnezeule! Ia seama! urlă tânăra fată,

înspăimântată.

Fred Morgan părea pierdut când, deodată, ceva ca un ghem mare, întunecat, căzu pe craniul pleşuv al banditului, înainte ca acesta să-şi fi putut măcar da seama de ceea ce i se întâmpla, ticălosul îşi simţi obrazul sfâşiat cu cruzime, sângele curgea de-a lungul obrajilor răniţi, în timp ce un ţipăt de izbândă umplu cuprinsul cabinei:

— *La Cucarracha!... La Cucarracha!*...

— Charleston! Bravul meu Charleston!

Era papagalul care luase ofensiva cu atâta îndârjire, scăpând pe căpitan de la o moarte sigură. Un moment, speriat, rămăsese pe raftul de cărţi, apoi, brusc, se năpustise în zbor; acum, nebun furios, bătând din aripi, se silea să ajungă la ochii banditului cu lovituri mari de cioc. Pe când ghearele lui încârligate i se înfigeau sfâşietor în craniu.

Surprins, orbit, Matt Darton nu-şi putuse sfârşi gestul ucigaş: voi să se descotorosească de pasăre, să-i dea o lovitură de moarte cu arma lui dar, de astă dată, interveni căpitanul: repezind un pumn dărâmător în stomacul banditului, îi repezi grămadă de perete... Lovitura fu atât de violentă încât raftul se răsturnă, cărţile căzură grindină în capul lui Matt Darton. Speriat, Charleston o ţuşti pe uşa care se întredeschisese în timpul luptei acesteia corp la corp.

— Iertare!... Iertare!... Mă predau!

Pe jumătate mort, cu faţa plină de şiroaie de sânge care-l împiedicau să vadă, banditul se ridică anevoie.

Englezul, cu hainele sfâşiate, cu părul ciufulit, aştepta totuşi cu pumnii pregătiţi de bătaie, gata să reia lupta.

— Hai, ridică-te, nemernicule!

Matt Darton, învins, se ridică în picioare, sprijinindu-se de perete. Cămaşa sfâşiată lăsa să se vadă pieptul lui păros, pe care ghearele lui Charleston îl brăzdaseră adânc, cu sfâşieturi sângerânde.

Căpitanul se repezi atunci spre un sertar ştiut de el, din

perete; cât ai clipi scoase la iveală un revolver pe care-l îndreptă spre adversar.

— Sus mâinile, canalie, numai decât!

Nemernicul nu mai îndrăzni să reziste, îşi găsise naşul! Făcea acum o mutră jalnică; atunci, înţelegând că nu mai avea a se teme de acum încolo din partea potrivnicului său, Englezul se aplecă. Continuând să-l ameninţe pe Matt Darton cu arma, puse stăpânire pe cuţitul care căzuse pe jos şi, apropiindu-se apoi de prizonieră, se apucă s-o elibereze din strânsoarea frânghiilor.

Emoţia pe care o simţise Colette, în cursul dramei rapide care se desfăşurase sub ochii ei măriţi de groază, fu atât de puternică, încât se nărui zdrobită în braţele salvatorului ei.

— Întindeţi-vă pe pat, vă rog, domnişoară, îi şopti Englezul. Am sa mu întorc îndată. Pentru moment trebuie să regulez definitiv, chestia lui *Charlie.* Sunt de acum încolo singurul stăpân, după Dumnezeu, pe bordul acestui bastiment! Cât despre tine, Darton, ai să te laşi legat frumuşel!

Cu frânghiile pe care le scosese captivei, Englezul îl putu lega pe Matt Darton. Încă foarte ameţit de bătaia magistrală pe care o căpătase, mizerabilul nu opuse nici cea mai mică rezistenţă.

De altminteri Colette, care se aşezase pe pat, preluase revolverul din mâna Englezului şi-l ameninţa acum, la rândul ei, pe ticălos.

*

* *

După ce banditul fu legat cobză, Căpitanul încredinţă fetei, supravegherea lui — 103 —

apoi, luând un alt revolver şi repezindu-se pe punte, se îndreptă spre cei patru indigeni, care stăteau tot pitiţi pe după lăzi:

— Sus mâinile, ticăloşilor! Sunteţi de acum încolo

prizonierii mei!

Melanesienii, care pândeau mereu cu atenţie barca-motor, la câteva zeci de metri de Ketch, gata să tragă de cum ar zări siluetele lui Syyama şi Nokoro, nu se aşteptau desigur să vadă intervenind un adversar atât de hotărât îndărătul lor.

— Haideţi! sunt grăbit! Nicio împotrivire: Cel dintâi dintre voi care îndrăzneşte să facă cel mai mic gest, se alege cu creierii zburaţi!

Cei patru băştinaşi nu înţelegeau decât câteva cuvinte englezeşti dar atitudinea lui Fred Morgan vorbea destul de semnificativ.

De altminteri, profitând de întorsătura situaţiei, pe care o operase şeful lor, Syyama şi Nokoro răsăriră şi ei şi ţinteau mitraliera asupra grupului de sălbatici speriaţi.

— Aruncaţi armele voastre peste bord!

Strânşi în menghină, cei patru bandiţi se executară. Atunci Englezul se întoarse spre cei doi mateloţi ai lui, care erau în culmea fericirii că-l revedeau teafăr;

— Puteţi să vă urcaţi amândoi cu mitraliera dincoace, pe bord, strigă el. Am izbutit să-l prind pe Darton!

În mai puţin de trei minute, cei doi oameni se aflau pe puntea Ketchului cu mitraliera. Fără nicio greutate capturară pe cei patru Melanesieni, terorizaţi. Satisfăcut de izbândă lui strălucită, Englezul se pregătea să pornească spre cabină când, deodată, Malaiezul se întoarse:

— Bagă de seamă, *Tuan!* Priveşte!

O siluetă se ivise din cabină, de unde răsunau strigate depărtate. Profitând de o clipă de neatenţie a Colettei, Darton, căruia Fred neglijase să-i lege şi picioarele, se năpustise spre uşă şi alerga spre balustradă. Înainte ca Fred Morgan şi cei doi credincioşi tovarăşi ai lui să fi avut timp să se opună încercării lui disperate, mizerabilul scoase un răcnet înfiorător apoi, sărind balustrada, se aruncă în adânc. După câteva clipe, undele se închiseră deasupra lui.

Intrigaţi, Fred, Syyuniu şi Nokoro se aplecară… Văzură reapărând curând capul banditului, la vreo zece aruncături de braţ de *Charlie.* Japonezul tocmai se pregătea să tragă în fugar dar Fred dădu deoparte ţeava mitralierei.

— Păcat să ne mai stricăm cartuşele. Zăresc un *gentleman* care se va însărcina să facă repede dreptate ticălosului!

Fred Morgan arătă aproape de tot o dâră, care apărea la suprafaţa mării. Unul din rechinii care dăduseră adineauri târcoale Ketchului, zărise pe fugar, care înota din răsputeri, numai cu ajutorul picioarelor.

Matt Darton îşi dădu seama de cumplita primejdie care-l ameninţa. Şovăi timp de câteva clipe, apoi păru că vrea să se întoarcă spre *Charlie* dar era prea târziu… În câteva clipe rechinul se năpusti asupra lui…

Atunci căpitanul Uragan şi cei doi tovarăşi ai săi auziră un ţipăt înfiorător, văzură faţa convulsionată a ticălosului, apărând o ultimă oară la suprafaţă, apoi monstrul, care înşfăcase piciorul drept al fugarului între fălcile lui puternice, îl duse la fund… Nu se mai văzu la suprafaţa apei de cât o largă dâră purpurie.

— Doamne Dumnezeule, e îngrozitor! se auzi o exclamare.

Fred Morgan se întoarse repede. Zări atunci pe Colette Garnier nemişcată, ţeapănă de groază în faţa cabinei. Fata asistase la cumplita dramă care se desfăşurase.

— Nu l-am putut împiedica să iasă, murmură ea, pe când Englezul se apropia de ea în mare grabă. Se năpustise spre uşă ca un nebun!

— N-are ce să-ţi pară rău, domnişoară. S-a făcut dreptate! Domnul rechin a înlocuit cum nu se poate mai bine pe judecătorii din Port Vila!

— Cum ţi-aşi putea mulţumi vreodată, domnule, pentru tot ce ai făcut pentru mine!

— Ei Doamne! nici nu merită osteneala să vorbim despre asta, domnişoară, protestă căpitanul. De astă

dată, drama s-a sfârşit Aventura în care m-am angajat e terminată. Am pus rămăşag cu nişte prieteni că voi izbuti să duc la bun sfârşit ceea ce nu putuseră face atâţia poliţişti. Am câştigat prima făgăduită pentru capturarea sau moartea lui Matt Darton! Acum o să ne întoarcem la Joyalty Harbour, ca să ne îndeplinim ultimele datorii creştineşti faţă de nenorociţii care au pierit în cursul masacrului.

Un hohot de plâns zgudui pieptul fetei.

— De acum în colo nu mai am nimic de sperat de la viitor şi nu mai posed pe nimeni pe lume. Ce am sa de viu de acum în colo?

Fred Morgan strânse lung mâna tremurândă a aceleia care vor Lise atât de mişcător.

— Nu-i de fel drăguţ pentru mine, ceea ce spui d-ta, declară el. Nu crezi, domnişoară, că Fred Morgan, căpitanul Uragan, ar putea fi un bărbat destul de capabil, ca să-ţi asigure un viitor fericit, la adăpost de orice lovituri perfide ale Destinului?

Colette rămase ca uluită dar curând, după zâmbetul care-i lumină ochii ei frumoşi, încă voalaţi de lacrimi, Fred Morgan înţelese că de astă dată câştigase o izbândă mult mai mare încă, de cât aceea pe care o obţinuse împotriva lui Matt Darton şi a bandei lui de masacratori!

După zece minute *Charlie,* care remorcase barca-motor, porni spre Joyalty-Harbour, spintecând mândru undele scânteietoare ale mării.

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi volumele apărute in colecţia „AVENTURA":

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35

de Paul Dancray

MASCA DE ARGINT

de Max Dazergues

PRINŢESA TARAKANOVA

de A. Lano

MILIOANELE LUI VULPE-ROŞIE

Pe brâne prapastioase de munţi, hărţuită de prigonitorii ei — de ce? — frumoasa Mercedes goneşte călare, cu taina ei, spre ruinele conacului blestemat, Hacienda fără nume.

Acolo, între fugară, Petro, Pepita şi Porfirio se deslănţuie episoadele de curaj şi viclenie ale uneia din cele mai palpitante aventuri. Cine va învinge?...

Imprimeriile „Adevĕrul" S. A. Bucureşti